

Ҳафтод соли фаромӯшшудаи Сур

Jeff Pippenger

2023-08-12

Ҳафтод соли фаромӯшшудаи Сур

Ҳамаи анбиё поёни ҷаҳонро муайян мекунанд.

«Ҳар яке аз анбиёи қадим барои замони худ камтар аз барои замони мо сухан гуфтааст, ба тавре ки нубуввати онҳо барои мо эътибор дорад. “Акнун ҳамаи ин чизҳо бар онҳо ҳамчун намунаҳо воқеъ шуданд; ва онҳо барои хушдори мо навишта шудаанд, ки ба болои мо анҷоми оламҳо расидааст.” 1 Қўринтиён 10:11. “На ба худашон, балки ба мо онҳо он чизҳоро хидмат мекарданд, ки ҳоло ба шумо аз ҷониби онҳое, ки бо Рӯҳулқудсе, ки аз осмон фиристода шудааст, ба шумо Инҷилро мавъиза кардаанд, хабар дода шудааст; чизҳое ки фариштагон орзу доранд ба онҳо назар афкананд.” 1 Петрус 1:12....»

«Китоби Муқаддас ганҷинаҳои худро барои ин насли охир ҷамъ оварда, ба ҳам пайваستاаст. Ҳамаи воқеаҳои бузург ва амалҳои ҷиддии таърихи Аҳди Қадим дар ин рӯзҳои охир дар калисо тақрор шудаанд ва тақрор мешаванд». Selected Messages, book 3, 338, 339.

Ҳамаи китобҳои Китоби Муқаддас дар китоби Ваҳй ба анҷом мерасанд.

«Дар Ваҳй ҳамаи китобҳои Китоби Муқаддас ба ҳам меоянд ва ба анҷом мерасанд». Аъмоли Ҳаввориён, 585.

Паёми ниҳони оғоҳкунанда барои сокинони сайёраи замин дар Ваҳй боби ҳаҷдаҳ муайян карда шудааст.

Ва баъд аз ин чизҳо ман фариштаи дигареро дидам, ки аз осмон нозил мешуд ва қудрати азим дошт; ва замин аз ҷалоли ӯ мунаввар гардид. Ва ӯ бо овози пурқувват нидо карда, гуфт: «Бобили бузург афтод, афтод, ва маскани девҳо, ва паноҳгоҳи ҳар рӯҳи палид, ва қафаси ҳар мурғи нопок ва нафратангез гардидааст. Зеро ҳамаи халқҳо аз майи ғазоби зинокории вай нӯшидаанд, ва подшоҳони замин бо вай зино кардаанд, ва тоҷирони замин аз фаровонии нозу неъматҳои вай сарватманд шудаанд». Ваҳй 18:1–3.

Ибораи «Бобили бузург» Калисои католикии Румро ифода мекунад, ва дар боби бисту сеюми Ишаё «Бобили бузург» ҳамчун Сур тасвир шудааст.

Ваҳй дар бораи Сӯр. Нола кунед, эй киштиҳои Таршиш, зеро он хароб гардидааст, ба тавре ки на хонае ҳаст ва на даромадгоҳе; аз замини Киттим ин ба онҳо ошкор шудааст. Хомӯш бошед, эй сокинони ҷазира; эй ту, ки тоҷирони Сидўн, ки аз баҳр мегузаранд, туро пур кардаанд. Ва бар обҳои бисёр тухми Шихўр, ҳосили дарё, даромади ӯст; ва ӯ бозори халқхост. Шарманда шав, эй Сидўн, зеро баҳр сухан гуфтааст, яъне қалъаи баҳр, ва мегӯяд: «Ман дард нақашидаам ва назадаам, писарон наовардаам, ҷавонмардонро напарвардаам ва духтаронро ба камол нарасондаастам». Чунон ки аз хабари Миср, ҳамон тавр онҳо аз хабари Сӯр саҳт ба дард хоҳанд омад. Ба Таршиш гузар кунед; нола

кунед, эй сокинони чазира. Оё ин ҳамон шаҳри шодмонии шумост, ки қадимияташ аз айёми бостон аст? Пойҳои худӣ ӯ ўро дур хоҳад бурд, то дар ғурбат иқомат кунад. Кист, ки ин тадбирро бар зидди Сӯр, шаҳри тоҷузур, ки тоҷиронаш миронанд ва савдогаронаш ашрофони заминанд, қарор додааст? Парвардигори лашкарҳо инро қасд намудааст, то ғурури тамоми ҷалолро паст созад ва ҳамаи ашрофони заминро хор гардонад. Аз замини худ мисли дарё бигзар, эй духтари Таршиш; дигар қуввате нест. Ў дасти Худро бар баҳр дароз кард, мамоликро ба ларза овард; Парвардигор бар зидди шаҳри тичоратӣ амр додааст, то қалъаҳои онро нобуд созанд. Ва гуфт: «Ту дигар шодӣ нахоҳӣ кард, эй бокираи мазлума, духтари Сидўн; барҳез, ба Киттим гузар кун; ҳатто он ҷо низ барои ту оромӣ нахоҳад буд». Инак, замини калдонийн; ин қавм набуд, то вақте ки Ашшур онро барои сокинони биёбон бино кард; бурҷҳои онро бардоштанд, қасрҳои онро бино карданд; ва ӯ онро ба харобӣ овард. Нола кунед, эй киштиҳои Таршиш, зеро қуввати шумо хароб гардидааст. Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки Сӯр ҳафтад сол фаромӯш хоҳад шуд, мувофиқи айёми як подшоҳ; баъд аз анҷоми ҳафтад сол Сӯр мисли фоҳиша суруд хоҳад хонд. Барбате бигир, гирди шаҳр бигард, эй фоҳишае, ки фаромӯш шудай; навои ширин бисарой, сурудҳои бисёр бихон, то ки ба ёд оварда шавӣ. Ва баъд аз анҷоми ҳафтад сол воқеъ хоҳад шуд, ки Парвардигор ба Сӯр таваҷҷуҳ хоҳад кард, ва ӯ ба музди худ боз хоҳад гашт, ва бо ҳамаи мамолики ҷаҳон бар рӯи замин зино хоҳад кард. Ва тичорати ӯ ва музди ӯ барои Парвардигор муқаддас хоҳад буд; он захира ва анбошта нахоҳад шуд, зеро тичорати ӯ барои онҳое хоҳад буд, ки дар ҳузури Парвардигор сокинанд, то ба серӣ бихӯранд ва либоси пайдор дошта бошанд. Ишаъё 23:1–18.

Хоҳар Уайт менависад: «Ҳамаи рӯйдодҳои бузург ва воқеаҳои ҷиддии таърихи Аҳди Қадим дар ин рӯзҳои охир дар калисо такрор шудаанд ва такрор мешаванд.»

Ишаъё бисту се ба муносибатҳои набуввати Созмони Милали Муттаҳид, Папагӣ, Иёлотҳои Муттаҳида ва Ислом мепардозад. Барои шинохтани ин ҳақиқатҳо, баъзе рамзҳои дар ин боб омада бояд ба воситаи Илҳом муайян карда шаванд. Пас аз он ки рамзҳо муайян гарданд, пайдарҳамии рӯйдодҳо ба қадри кофӣ равшан аст. Рамзҳои, ки дар ин боб ниёз ба муайян шудан доранд, инҳоянд:

Бори Тайр, фоҳиша, Ашшур, замини калдонийн, бурҷҳо ва қасрҳо, Таршиш, насли Сихур, замини Киттим, Сидўн, шаҳри тоҷирон, хабари Миср ва хабари Тайр, нола, духтар, ҳафтад сол, айёми як подшоҳ, фаромӯшӣ ва ёдоварӣ

Калимаи «бор» дар ояти якум нубуввати ҳалокатро бар зидди подшоҳии Сур муайян мекунад.

Бор: Н4853 — аз Н5375; боре; махсусан хироч, ё (ба таври муҷаррад) боркашонӣ; маҷозан гуфторе, асосан ҳукми ҳалокат, махсусан суруд; аз лиҳози зеҳнӣ — хоҳиш: – бор, бурда бурдан, нубувват, Ҳ онҳо меғуздоранд, суруд, хироч.

Бори Сур яке аз порчаҳои бисёри Китоби Муқаддас аст, ки дар он доварии ниҳони калисои католикии Рум муайян карда мешавад. «Бор» аз рӯи истеъмол ва таъриф пешгӯӣ аст, ва пеш аз ҳама пешгӯии ҳалокат. Дар Ишаъё ёздаҳ «бор» вучуд дорад ва ҳашт бор ин калима барои

тавсифи боре, ки бар дӯш бурда мешавад, истифода шудааст. Он ёздаҳ мавриде, ки калимаи «бор» ҳамчун пешгӯии ҳалокат ифода шудааст, инҳоянд: Ишаё 13:1; 15:1; 17:1; 19:1; 21:1, 11, 13; 22:1; 30:6 ва албатта боби бисту сеюм, ки дар он бори Сурро меёбем. Ҷоиз аст, ки ҳамаи пешгӯиҳои ҳалокати Ишаё якҷо оварда шаванд, то арзёбӣ гардад, ки кадом қудрат дар айёми охир намояндагӣ мешавад. Фарогирии ёздаҳ пешгӯии ҳалокат дар як вақт душвор аст, бинобар ин ман барои муайян кардани заминаи боби бисту сеюм таърифи мухтасаре аз ҳар як пешгӯии ҳалокат хоҳам дод.

Дар боби сенздаҳум, пешгӯии ҳукми ҳалокат бар зидди Бобил ба Бобили муосир дар охири ҳаҷон дахл дорад, ки он ғоҳишаи Рум аст ва инчунин дар боби ҳабаҳуми китоби Ваҳй тасвир ёфтааст.

Ва яке аз он ҳафт ғаришта, ки ҳафт косаро доштанд, омада, бо ман суҳан ғуфта, ба ман ғуфт: «Ба ин ҷо биё; ва ман ҳукми ғоҳишаи бузургеро, ки бар обҳои бисёр нишастааст, ба ту нишон хоҳам дод; ки подшоҳони замин бо вай зино кардаанд, ва сокинони замин аз майи зинокории вай маст гардонида шудаанд». Пас ӯ маро дар рӯҳ ба биёбон бурд; ва ман занеро дидам, ки бар ҳайвони арғувонӣ нишаста буд, ки аз номҳои куфромез пур буд ва ҳафт сару даҳ шох дошт. Ва он зан дар либоси арғувонӣ ва қирмизӣ ораста шуда, бо тилло ва сангҳои ғаронбаҳо ва марворид зинат ёфта буд, ва дар дасташ ҷоми тиллоие дошт, ки аз қабоҳатҳо ва нопокии зинокории вай пур буд. Ва бар пешонии вай номе навишта шуда буд: «РОЗ, БОБИЛИ БУЗУРГ, МОДАРИ ҒОҲИШАҲО ВА ҚАБОҲАТҲОИ ЗАМИН». Ваҳй 17:1–5.

Ман бояд андаке аз мавзӯи канора гирам. Ҳадафи ниҳони омӯзиши пешгӯии Сур ин аст, ки таърихи пешгӯнаи Иёлотӣ Муттаҳида бо таърихи Калисои Адвентистони рӯзи ҳафтум ҳамоҳанг карда шавад. Мо нишон хоҳем дод, ки ҳукумати Иёлотӣ Муттаҳида яке аз шохҳои ҳайвони барранамои Ваҳйӣ боби сздаҳ аст ва он протестантизм, ки аз Асрҳои Зулмат берун омад, шохӣ дигар буд. Шохӣ протестантизм дар ҳамон нуқтае ба адвентизми миллерӣ табдил ёфт, ки протестантҳои Иёлотӣ Муттаҳида паёми ғариштаи аввалро рад карданд. Вақте ки инро барқарор намоем, нишон хоҳем дод, ки таърихи шохӣ протестантӣ ва таърихи шохӣ ҷумҳуриявӣ бо якдигар мувозӣ чараён доранд ва хусусиятҳои пешгӯнаи мувозӣ доранд. Зеро, дар ниҳоят, онҳо бар як ҳайвон қарор доранд, ки ин нишон медиҳад ҳар ду шох нисбат ба якдигар ҳамзамон мебошанд. Ман як намунаи ин мувозигии шохҳои калисо ва давлатро дар Иёлотӣ Муттаҳида нишон хоҳам дод. Ҳар ду ба тарзи худ «фаромӯш мекунанд».

Ишаё боби бисту сеюм нуқтаи нубувватино нишон медиҳад, ки дар он қудрати папагӣ ба муддати ҳафтод сол фаромӯш карда мешавад, ва дар он ҳафтод соли рамзӣ одамон папагариро ва сабаби он ки чаро Асрҳои Торикро Асрҳои Торик меноманд, фаромӯш мекунанд. Шиори шохӣ протестантӣ ҳангоми ҷудо шуданашон аз калисои католикӣ «Китоби Муқаддас, ва танҳо Китоби Муқаддас» буд. Онҳо фаромӯш карданд, ки Китоби Муқаддас ба мо маълум месозад, ки папагӣ дар ҳақиқат кист. Онҳо паёмеро, ки дар он санади муқаддасе, ки ба эшон бовар карда супурда шуда буд ва худ эътироф мекарданд, ки ҳомиёни қаҳрамони он мебошанд, маҳфуз гардидааст, фаромӯш карданд.

«Онҳое ки дар фаҳмиши калом сардаргум мешаванд ва маънии зиддимасеҳро намебинанд, бешубҳа худро ба тарафи зиддимасеҳ хоҳанд гузошт. Акнун барои мо вақт нест, ки бо ҷаҳон ҳамгун шавем. Дониёл дар ҳиссаи худ ва дар ҷои худ истодааст. Нубувватҳои Дониёл ва Юҳанно бояд фаҳмида шаванд. Онҳо якдигарро тафсир мекунанд. Онҳо ба ҷаҳон ҳақиқеро медиҳанд, ки ҳар кас бояд онҳоро дарк намояд. Ин нубувватҳо бояд дар ҷаҳон шаҳодат бошанд. Бо иҷрои худ дар ин рӯзҳои охир, онҳо худро шарҳ хоҳанд дод». Kress Collection, 105.

Ҳамчунин, шоҳи ҷумҳуриявӣ, ки ҳукумати Иёлотӣ Муттаҳидаро намояндагӣ мекард, мебоист аз ҷониби мардум ва барои мардум бошад, аммо шаҳрвандони Иёлотӣ Муттаҳида низ санади муқаддасро, ки ба онҳо ба амонат супурда шуда буд, фаромӯш кардаанд. Он санади муқаддас Қонуни асосии Иёлотӣ Муттаҳида аст, ва шиори ҳукумате, ки тарҳрезӣ шуда буд то барои мардум бошад, ҷудои калисо аз давлат буд. Онҳо паёми Қонуни асосиро, ки ба онҳо ба амонат супурда шуда буд ва худро ҳомиёни он эътироф мекарданд, фаромӯш кардаанд.

«Ва бигзор дар хотир нигоҳ дошта шавад, ки ифтихори Рум ин аст, ки ӯ ҳеҷ гоҳ тағйир намеёбад. Усулҳои Григорийи VII ва Иннокентии III то ҳол ҳамон усулҳои Калисои католикии Рум мебошанд. Ва агар ӯ фақат қудрат медошт, онҳоро имрӯз низ бо ҳамон нерӯе ба амал мебаровард, ки дар асрҳои гузашта ба амал меовард. Протестантҳо хеле кам дарк мекунанд, ки вақте пешниҳод менамоянд, ки дар кори боло бардоштани рӯзи якшанбе ёрии Румро бипазиранд, чӣ мекунанд. Дар ҳоле ки онҳо саҳт дар пайи анҷом ёфтани мақсади худ ҳастанд, Рум ният дорад қудрати худро аз нав барқарор созад, волоияти аз дастрафтаи худро бозпас гирад. Агар фақат як бор дар Иёлотӣ Муттаҳида ин асл муқаррар гардад, ки калисо метавонад қудрати давлатро ба қор барад ё онро идора кунад; ки риояи маросимҳои динӣ метавонад ба воситаи қонунҳои дунявӣ маҷбурӣ гардонда шавад; кӯтоҳаш, ки ҳокимияти калисо ва давлат бояд бар вичдон ҳукмронӣ кунад, он гоҳ пирӯзии Рум дар ин кишвар қафолат дода шудааст.

«Каломи Худо аз хатари наздикшаванда огоҳӣ додааст; агар ба ин эътино карда нашавад, ҷаҳони протестантӣ танҳо он гоҳ хоҳад фаҳмид, ки мақсадҳои Рум дар ҳақиқат чӣ мебошанд, ки дигар барои раҳой аз дом дер шудааст. Вай ҳомӯшона ба қудрат меафзояд. Таълимоташ дар толорҳои қонунгузорӣ, дар калисоҳо ва дар дилҳои одамон таъсири худро мерасонанд. Вай биноҳои баланду азими худро барпо мекунад, ки дар паноҳгоҳҳои махфии онҳо таъқиботҳои пешинаи вай такрор хоҳанд шуд. Пинҳонӣ ва бидуни гумон вай қувваҳои худро таҳким мебахшад, то ҳангоме ки вақти зарба заданаш фаро расад, ҳадафҳои худро пеш барад. Ҳамаи он чи вай меҷаҳад, мавқеи бартаридошта аст, ва ин аллакай ба вай дода мешавад. Мо ба зудӣ хоҳем дид ва эҳсос хоҳем кард, ки мақсади унсури румӣ чист. Ҳар кӣ ба каломи Худо имон оварад ва ба он итоат намояд, аз ҳамин сабаб ба маломат ва таъқибот гирифта хоҳад шуд». The Great Controversy, 581.

Агар шумо ҳар гуна фарҳангеро, ки пеш аз соли 1950 нашр шудааст, пайдо карда, ибораи «зани арғувонпӯш»-ро ё яке аз гунаҳои дигари он ибораро аз Ваҳй боби ҳабдаҳ ҷустуҷӯ намоед, ҳамаи он фарҳангҳои пеш аз 1950 муайян месозанд, ки калисои католикии Рум фоҳишаи Ваҳй боби ҳабдаҳ аст. Иёлотӣ Муттаҳида, яъне ҳайвони заминии дӯшоҳаи Ваҳй

боби сездах, гузаштаи худро фаромӯш мекунад, хоҳ он шохи протестантизм бошад ё шохи ҷумҳурихоҳӣ. Ҳар дуи ин ниҳод аз эътироз бар зидди истибдоди динии папагӣ ва истибдоди сиёсии подшоҳоне, ки ўро дастгирӣ мекарданд, ба вучуд омаданд, ё чунон ки Китоби Муқаддас мегӯяд, он подшоҳоне, ки бо ӯ «зино карданд». Пеш аз он ки ба Ишаъё боби бисту се пардозем, мо ба таври мухтасар шарҳи куллии он даҳ мавриди дигареро хоҳем дод, ки Ишаъё дар онҳо «пешгӯии ҳалокат»-ро муайян мекунад, зеро ҳамаи он ёздаҳ «бор» маҳз ҳаминанд.

Ишаъё боби сездахум бори Бобил дар «рӯзҳои охир» аст. Бобил, ҳарчанд дар рӯзҳои охир зери идора ва роҳнамоии калисои католикӣ қарор дорад, аз се қуввае иборат аст, ки ҷаҳонро дар боби шонздаҳуми Ваҳй ба Армагеддон мебаранд. Дар пешгӯии боби сездахум дар бораи ҳалокати Бобили муосир се қувва ифода ёфтаанд: Бобил, Люцифер ва Ашшур, ки ҳайвонро (Ашшур), аждаҳоро (Люцифер) ва пайғамбари дурўғинро (Бобил) намояндагӣ мекунанд. Ашшур ва Бобил он ду қувваи вайронгаре буданд, ки Худо барои ҷазо додани Исроили қадим ба кор бурд, ва нахуст Ашшур омада, даҳ қабилаи шимолиро ба асирӣ бурд, ва баъд аз он Бобил ду қабилаи ҷанубии Яҳудоро ба асирӣ бурд.

Исроил гӯсфанди парокандааст; шерон ўро рондаанд: аввал подшоҳи Ашшур ўро фурӯ бурд; ва дар охир ин Набукаднесар, подшоҳи Бобил, устухонҳои ўро шикаст. Бинобар ин чунин мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил: Инак, Ман подшоҳи Бобил ва замини ўро ҷазо хоҳам дод, чунон ки подшоҳи Ашшурро ҷазо додам. Ирмиё 50:17, 18.

Аввал Ашшур даҳ қабилаи шимолии Исроилро ба асорат бурд ва баъдан Бобил ду қабилаи ҷанубии Яҳудоро ба асорат гирифт. Ҳар дуи ин асоратҳо иҷрошавии «ҳафт вақт»-и Ибодатнома бисту шаш буданд. «Ҳафт вақт»-и Ибодатнома нахустин «пешгӯии замонӣ» буд, ки Вилиям Миллер кашф кард, ва он нишон медиҳад, ки вақте Ашшур қабилаи шимолиро тасарруф намуд, ин оғози парокандагӣ буд, ки ду ҳазору панҷсаду бист сол идома кард. Он давра аз асорати онҳо дар соли 723 то м. оғоз ёфт ва дар «замони охир» дар соли 1798 ба поён расид. Қабилаҳои ҷанубиро Бобил дар соли 677 то м. бурд, ва бо ин «ҳафт вақт» бар зидди Яҳудо оғоз ёфт, ки дар ҳамон нуқтае ба анҷом расид, ки пешгӯии 2300-солаи Дониёл 8:14, яъне 22 октябри соли 1844, ба анҷом мерасад. Ашшур ва Бобил як ҳадафи яқсони ҷазодиҳиро бар зидди исёни қавми Худо иҷро карданд, аммо ин ҷазо аввал тавассути Ашшур ва сипас тавассути Бобил амалӣ гардид.

Дар муносибати нубуввати се қудрат дар боби сенздаҳум, Бобил сурати Ашшур аст, зеро вай баъдтар омад, аммо ҳамон амалро бар зидди қавми Худо анҷом дод.

Дар боби понздаҳум, бори сангин бар зидди Мӯоб ба муқобили калисоҳии протестантӣ аст.

«Ин тавсифи Мӯоб калисоҳиро намояндагӣ мекунад, ки мисли Мӯоб шудаанд. Онҳо ҳамчун посбонони бовафо дар ҷои вазифаи худ наистодаанд. Онҳо бо қувваҳои осмонӣ ҳамкорӣ накардаанд, зеро қобилияти аз ҷониби Худо додаи худро барои ба ҷо овардани иродаи Худо ба кор набурдаанд, қувваҳои зулмтро ақиб назаданд ва ҳар қувваеро, ки Худо ба онҳо додааст, барои пешбурди ҳақиқат ва адолат дар ҷаҳони мо истифода накардаанд. Онҳо дониши ҳақиқат доранд, аммо он чиро, ки медонанд, ба амал

наовардаанд». Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1159.

Калисои протестантие, ки сукут кардааст, ҳамон калисоест, ки ҳангоме ки боқимондаи протестантизм аз паёми ғариштаи дуҷум гурехт, роҳ рафтани бо Худовандро идома дод. Муоб — адвенти́зм аст, шӯхи сукуткардаи протестанти.

Боби ҳабдаҳум дар бораи Димишқ аст, ва он ҳамчун шаҳре муайян карда мешавад, ки аз миён бардошта мешавад. Шаҳр рамзи як подшоҳист, ва он подшоҳие, ки дар «рӯзҳои охир» аз миён бардошта мешавад, Иёлоти Муттаҳидаи Амрико.

Боби нуздаҳум пешгӯии ҳалокат бар зидди Миср аст, ки Созмони Милали Муттаҳид ва тамоми ҷаҳонро ифода мекунад.

Се пешгӯии навбатии ҳалокат дар боби бисту як ба муқобили замини даҳшатноки биёбонии ҷануб, Думо ва Арабистон мебошанд. Ин се пешгӯии ҳалокат Исломо муайян месозанд, мувофиқи се вои Ваҳй 8:13.

Пешгӯии ҳалокат дар боби бисту дувум ҷудо шудани адвентистони Лоудикий аз адвентистони Филадельфияро ҳангоми қонуни рӯзи якшанбе тасвир мекунад.

Ва он гоҳ дар боби сиюм мо «бори ҳайвоноти ҷануб»-ро меёбем, ки намунаи дуҷуми исёни адвентистони Лоудикия мебошад. Якҷо овардани ҳамаи борҳои Ишаъ амалан ба ҳар як шахсияти пешгӯишавандаи «рӯзҳои охир» муроҷиат мекунад. Ман Ишаъ бисту сеюмро интиҳоб мекунам, то нишон диҳам, ки таърихи Иёлоти Муттаҳида, ҳамчун салтанати шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас, аз соли 1798 то қонуни якшанбе ҳукмронӣ мекунад.

Азбаски «ҳар яке аз анбиёи қадим на барои замони худ, балки бештар барои замони мо сухан гуфтаанд, ба тавре ки нубуввати онҳо барои мо эътибор дорад», ҳар баёни нубуввати ба воқеаҳои охири ҷаҳон муроҷиат мекунад. Ин ҳақиқат, дар якҷоягӣ бо он ки «ҳамаи китобҳои Китоби Муқаддас дар китоби Ваҳй ба ҳам мерасанд ва ба анҷом мерасанд», китоби Ваҳиро ҳамчун нуқтаи истинод барои ҳамоҳанг сохтани шаҳодати нубуввати дар бораи воқеаҳои охири ҷаҳон муқаррар мекунад.

Дар боби ҳабдаҳуми Ваҳй мо фоҳишаи бузургро мебинем, ки бо подшоҳони замин зино мекунад, ва довариҳои ниҳони ӯро.

Ва яке аз он ҳафт ғаришта, ки ҳафт коса доштанд, омада, бо ман сухан ронда, ба ман гуфт: «Ин ҷо биё; ва ман ҳукми он фоҳишаи бузургро, ки бар обҳои бисёр нишастааст, ба ту нишон хоҳам дод: бо вай подшоҳони замин зино кардаанд, ва сокинони замин аз шароби зинокории вай маст шудаанд». Ваҳй 17:1, 2.

Пайғамбарон ҳеҷ гоҳ ба якдигар муҳолифат намекунанд.

Ва рӯҳҳои анбиё мутеи анбиёянд. Зеро Худо муаллифи бетартибӣ нест, балки орошастагист, ҷунон ки дар ҳамаи калисоҳои муқаддасон. 1 Қўринтиён 14:32, 33.

Дар анҷоми ҷаҳон «доварии фоҳишаи бузурге, ки бар обҳои бисёр нишастааст», он фоҳишаи бузурге, ки «подшоҳони замин бо вай зино кардаанд», он фоҳишаи бузурге, ки «сокинони

заминро» «бо шароби зинокории худ» маст гардонидааст, аз ҷониби Ишаъё ҳамчун «фоҳиша»-е тасвир мешавад, ки ба муддати «рӯзҳои як подшоҳ», ё ҳафтод соли нубувватӣ, фаромӯш мешавад. Вақте ки ҳафтод сол ба анҷом мерасад, Сур «бо ҳамаи мамалики ҷаҳон зино хоҳад кард». Фоҳишаи Ишаъё ҳамон фоҳишаи бузурги Юҳанност. Фоҳишаи Ишаъё ва фоҳишаи Юҳанно Калисои католикии Румро ифода мекунад, зеро дар Каломи Худо зан рамзи калисо мебошад.

Эй занон, худро ба шавҳарони худ итоат намоед, чунон ки ба Худованд; зеро шавҳар сари зан аст, ҳамчунон ки Масеҳ сари калисо аст, ва Ё Начотдихандаи бадан аст. Пас, чунон ки калисо ба Масеҳ итоат мекунад, ҳамчунин занон низ бояд дар ҳар чиз ба шавҳарони худ итоат намоянд. Эй шавҳарон, занони худро дӯст доред, ҳамчунон ки Масеҳ низ калисоро дӯст дошт ва Худро барои он таслим намуд, то онро бо шустани об ба воситаи калом тақдис намуда пок гардонад, то онро барои Худаш ҳамчун калисои пурҷалол пеш оварад, ки на доғе дошта бошад, на чин, ва на чизе монанди инҳо, балки муқаддас ва беайб бошад. Ҳамин тавр мардон бояд занони худро мисли баданҳои худ дӯстдоранд. Касе ки зани худро дӯст медорад, худро дӯст медорад. Зеро ҳеҷ кас ҳаргиз ҷисми худро бад надидааст, балки онро ғизо медиҳад ва парвариш мекунад, ҳамчунон ки Худованд низ калисоро; зеро мо аъзои бадани Ёем, аз ҷисми Ё ва аз устухонҳои Ё. Бинобар ин, мард падару модари худро тарк мекунад ва ба зани худ мепайвандад, ва он ду як тан хоҳанд шуд. Ин сирри бузург аст; лекин ман дар бораи Масеҳ ва калисо сухан мегӯям. Аммо ҳар яке аз шумо низ бояд зани худро мисли худ дӯст дорад; ва зан бояд шавҳари худро эҳтиром намояд. Эфсӯсиён 5:22–33.

Расул Павлус нишон медиҳад, ки калисои Масеҳ ба таври нубувватӣ ҳамчун зан тасвир шудааст. Бинобар ин, зан дар нубувват рамзи калисо аст, аммо калисои Масеҳ «муқаддас ва беайб» мебошад. Калисои нопок ҳамчун зани нопок тасвир мешавад; аз ин рӯ, Ишаъё фоҳишаеро муаррифӣ мекунад ва Юҳанно — зани фоҳишаро. Онҳо папагиро ҳамчун фоҳиша муаррифӣ мекунад, ва калисои Худо бокира аст.

Зеро ман ба шумо бо рашки илоҳӣ рашк меварзам; зеро ки шуморо ба як шавҳар хостгорӣ намудаам, то шуморо ҳамчун бокираи покдоман ба Масеҳ пешкаш намоям. 2 Коринтиён 11:2.

На танҳо Калисои Худо ҳамчун бокира тасвир ёфтааст, балки вай танҳо ба як шавҳар фотиҳа шудааст. Сур ва фоҳишаи бузурги Юҳанно бо подшоҳони замин зино мекунад. Калисои католикӣ бо чандин мард, на бо як нафар, робита дорад. Дониёл ба мо мефаҳмонад, ки подшоҳон мамалик мебошанд.

Ин аст хоб; ва таъбири онро пеши подшоҳ хоҳем гуфт. Ту, эй подшоҳ, подшоҳи подшоҳон ҳастӣ; зеро Худои осмон ба ту салтанат, қудрат, тавоноӣ ва ҷалол додааст. Ва ҳар ҷо ки фарзандони одам сокинанд, ҳайвоноти саҳро ва мурғони осмонро ба дасти ту супурдааст, ва туро бар ҳамаи онҳо ҳоким гардонидааст. Ту он сари тилло ҳастӣ. Ва баъд аз ту салтанати дигаре, ки аз ту пасттар аст, бархоҳад хост; ва салтанати сеюми дигаре аз биринҷӣ, ки бар тамоми замин ҳукмронӣ хоҳад кард. Ва салтанати чорум мисли оҳан қавӣ хоҳад буд; зеро оҳан ҳама чизро пора-пора мекунад ва мутеъ месозад;

ва чунон ки оҳан ҳамаи инҳоро мешиканад, он низ пора-пора хоҳад кард ва фурӯ хоҳад кӯфт. Дониёл 2:36–40.

Дар боби дуюми Дониёл салтанатҳои пешгӯии Китоби Муқаддас муайян ва шарҳ дода мешаванд. Вақте ки Дониёл хобро ба Набукаднесар мефаҳмонад, ӯ ба Набукаднесар хабар медиҳад, ки ҳуди ӯ сари тилло аст. Сари тилло подшоҳ аст, аммо подшоҳ салтанатро намояндагӣ мекунад. Калисои католикии Рум ҳамон фоҳишаи бузург аст, ки дар анҷоми ҳафтад соли пайғамбарӣ бо ҳамаи подшоҳони замин зино мекунад. Подшоҳон рамзи мардонанд, ва Сур зани нопок аст. Зан калисо аст, фоҳиша калисои нопок аст; мард подшоҳ аст ва подшоҳ салтанат аст. Зан калисо аст ва подшоҳ давлат аст. Муносибати ғайриқонунии ин ду вохид зинои рӯхониро ифода мекунад.

Конститутсияи Иёлотии Муттаҳида санади илоҳист, ки зарурати ҷудо нигоҳ доштани ин ду мавҷудиятро мустаҳкам месозад. Ҳарчанд мо ҳанӯз шинохтани Сурро ҳамчун калисои католикии Рум ба анҷом нарасондаем, ба назар мерасад, ки дар ҳамин маврид ба рамзи дигари Ишаё бисту се муроҷиат кардан бамаврид аст, ки рамзшиносии мард ва зан — калисо ва давлатро — тавзеҳ медиҳад.

Инак, замини калдониёро: ин қавм набуд, то даме ки ашшурӣ онро барои сокинони биёбон бино кард; онҳо бурҷҳои онро барпо намуданд, қасрҳои онро бино карданд; ва ӯ онро ба харобӣ овард. Ишаё 23:13.

Дар ин оят, ашшурӣ замини калдониёро бино намуд ва ҳам «бурҷҳо» ва ҳам «қасрҳо»-ро барпо кард. Ашшурӣ рамзи Нимруд аст, ва калдониён намояндаи роҳбарони динии мазҳабҳои асроромезии Бобил мебошанд. «Бурҷ» рамзи калисо аст. Вақте ки Исо масали тоқзорро баён намуд, Хоҳар Уайт дар бораи ин масал чунин шарҳ медиҳад:

«Дар масал соҳиби хона Худоро намояндагӣ мекард, тоқзор миллати яҳудиёро, ва девор шарияти илоҳиро, ки ҳимояи онҳо буд. Бурҷ рамзи маъбад буд». Орзуи асрҳо, 596.

Ашшурӣ замини калдониёро бино кард, ки онҳо калисоеро (бурҷе) ва «қасре»-ро барпо намуданд. «Қаср» «подшоҳ»-ро ифода мекунад, ки он, дар навбати худ, салтанатро ифода менамояд. Салтанат ҳамчунин ҳамчун шаҳр ифода мешавад.

Ва онҳо гуфтанд: «Биёед, барои худ шаҳре ва бурҷе бино кунем, ки қуллааш то ба осмон расад; ва барои худ номе пайдо кунем, мабодо бар рӯи тамоми замин пароканда гардем». Ҳастӣ 11:4.

«Бурҷ» ва «қаср»-е, ки Ашшурӣ бино кард, ҳамон «шаҳр» ва «бурҷ»-ест, ки Нимруд сохт.

Ва ҳасадҳои онҳо бар кӯчаи шаҳри бузург хоҳад афтод, ки ба маънои рӯхонӣ Садум ва Миср хонда мешавад, он ҷо ки Худованди мо низ маслӯб карда шуд. Ваҳй 11:8.

Илҳом ба мо маълум месозад, ки «шаҳри бузург» дар Ваҳй боби ёздаҳ салтанати Фаронсаро дар давраи Инқилоби Фаронса ифода мекунад.

«“Шаҳри бузург”, ки дар кӯчаҳои он шохидон кушта мешаванд ва ҳасадҳои онҳо дар он ҷо меҳобанд, “аз лиҳози рӯхонӣ” Миср аст. Аз миёни ҳамаи халқҳое, ки дар таърихи

Китоби Муқаддас зикр шудаанд, Миср аз ҳама часуруна вучуди Худои зиндари инкор кард ва ба аҳкоми Ё муқовимат намуд. Ҳеч подшоҳе ҳаргиз ба шӯриши ошкоро ва худсаронае бар зидди ҳокимияти Осмон даст назад, чунон ки подшоҳи Миср зад. Вақте ки паём ба воситаи Мусо ба номи Худованд ба ӯ расонида шуд, Фиръавн бо такаббур ҷавоб дод: “Худованд кист, ки ман ба овози Ё гӯш диҳам ва Исроилро раҳо кунам? Ман Худовандро намениносам, ва зиёда аз ин, Исроилро раҳо нахоҳам кард”. Хуруҷ 5:2, А.Р.В. Ин атеизм аст, ва ҳалқе, ки бо Миср намояндагӣ мешавад, чунин инкори даъвоҳои Худои зиндари баён хоҳад кард ва рӯҳи монанди беимонӣ ва саркашӣ зоҳир хоҳад намуд. “Шаҳри бузург” ҳамчунин “аз лиҳози рӯҳонӣ” ба Садӯм монанд карда шудааст. Фасоди Садӯм дар шикастани шариати Худо махсусан дар фиску фучур зоҳир гардид. Ва ин гуноҳ низ мебоист хусусияти барҷастаи ҳалқе бошад, ки хусусиятҳои ин навиштаи Китоби Муқаддасро ба иҷро мерасонад.»

Пас, мувофиқи суҳанони набӣ, каме пеш аз соли 1798 қуввае, ки аз рӯи пайдоиш ва хусусият шайтонӣ буд, бармеҳост, то ба муқобили Китоби Муқаддас ҷанг кунад. Ва дар заминҳои ки шаҳодати ду шӯҳиди Худо ба ин тарз ҳомӯш гардонида мешуд, бединӣи фиръавн ва фосиқии Садӯм ошкор мегашт.

«Ин пешгӯӣ дар таърихи Фаронса ба таври бисёр дақиқ ва ҳайратангез иҷрои комил ёфтааст. Дар ҷараёни Инқилоб, соли 1793, “ҷаҳон бори аввал маҷлиси одамонро шунид, ки дар доираи тамаддун таваллуд ва тарбия ёфта, ва ҳаққи ҳукмронӣ бар яке аз беҳтарин миллатҳои Аврупо ба худ нисбат меоданд, овози муттаҳидаи худро баланд карданд, то муқаддастарин ҳақиқатро, ки ҷони инсон қабул мекунад, инкор намоянд ва яқдилона аз эътиқод ба Илоҳият ва ибодати Ё даст кашанд.” — Sir Walter Scott, *Life of Napoleon*, vol. 1, ch. 17. “Фаронса ягона миллатест дар ҷаҳон, ки дар бораи он сабти мӯътамад боқӣ мондааст, ки ӯ ҳамчун миллат дасти худро дар ошӯби ошкоро бар зидди Офаридгори коинот баланд кардааст. Кофиргӯён бисёр буданд, бединҳо бисёр буданд, ва ҳанӯз ҳам дар Англия, Олмон, Испания ва ҷойҳои дигар ҳастанд; аммо Фаронса дар таърихи ҷаҳон ҳамчун ягона давлате ҷудо меистад, ки бо қарори Маҷлиси қонунгузори худ эълон кард, ки Худое вучуд надорад, ва тамоми аҳолии пойтахт, ва аксарияти бузурге дар дигар ҷойҳо низ, ҳам занон ва ҳам мардон, бо шодӣ рақсу суруд карданд, зеро ин эълонро пазируфтанд.” — Blackwood’s Magazine, November, 1870.» The Great Controversy, 269.

«шаҳри бузург» дар Ваҳйи ёздаҳум миллати Фаронса буд, ки «қарори Маҷлиси қонунгузори худ»-ро қабул намуда, эълон кард, ки Худо вучуд надорад. Ин қарор ифодаи беимонӣ буд, чунон ки он дар исёни Фиръавн таҷассум ёфтааст. Шаҳри бузург салтанат, ё «миллат», ё «давлат» аст. Дар Ваҳйи ёздаҳум Фаронса аз ду рамз иборат аст — Миср ва Садӯм.

Ба мо гуфта шудааст: «Ин атеизм аст, ва он миллате ки бо Миср намояндагӣ мешавад, чунин инкори даъвоҳои Худои зиндари баён хоҳад кард ва рӯҳи монанди беимонӣ ва саркашӣ зоҳир хоҳад намуд. “Шаҳри бузург” ҳамчунин, “аз ҷиҳати рӯҳонӣ,” ба Садӯм ташбеҳ дода мешавад. Фасоди Садӯм дар шикастани қонуни Худо махсусан дар беҳаёгӣ зоҳир мегардид.»

Шаҳри бузург ё миллати Фаронса ба таври рамзӣ ба воситаи як миллат (Миср) ва як шаҳр (Садӯм) тасвир шудааст. Миср «садо хоҳад дод», ва суҳан гуфтани як миллат давлатдориро ифода мекунад, на калисодориро. Миср давлат буд ва Садӯм калисо буд — ҳамин аст тасвири, ки дар боби ёздаҳуми Ваҳӣ ёфт мешавад.

«“Суҳан гуфтани” миллат амали мақомоти қонунгузор ва судии он аст». «Муборизаи Бузург», 442.

Дар Ваҳӣ боби ёздаҳум Юҳанно воқеаҳои Инқилоби Фаронсаро дар рамзҳои нубувватӣ баён мекунад. Худи Инқилоб барои дурустии пешгӯиҳои Юҳанно дар он боб далелҳои фаровони таърихӣ фароҳам овард. Юҳанно пешгӯӣ кард, сипас Инқилоби Фаронса он пешгӯиро ба амал овард, ва баъд, дар навбати худ — ҳам пешгӯӣ ва ҳам иҷрошавии таърихии он пешгӯӣ рӯйдодҳои охири ҷаҳонро муайян месозанд ва бо онҳо мутобиқат мекунанд, замоне ки бори дигар давлати фосид бо калисои фосид якҷо мегардад. Албатта, пас аз он издивоҷи нопок ҳунрезии ом ба дунбол меояд. Малакути Худо низ шаҳри бузург аст.

Ва ӯ маро дар Рӯҳ ба кӯҳе бузург ва баланд бурд, ва он шаҳри бузургро, Ерусалими муқаддасро, ки аз осмон аз ҷониби Худо нозил мешуд, ба ман нишон дод. Ваҳӣ 21:10.

«Омадани домод, ки дар ин ҷо ба назар оварда шудааст, пеш аз ақди никоҳ ба амал меояд. Никоҳ қабули Малакути Худ аз ҷониби Масеҳро ифода мекунад. Шаҳри Муқаддас, Ерусалими Нав, ки пойтахт ва намояндаи малакут аст, “арӯс, зани Барра” номида мешавад. Фаришта ба Юҳанно гуфт: “Ба ин ҷо биё, то арӯс, зани Барраро ба ту нишон диҳам”. “Ӯ маро дар рӯҳ бурд,” мегӯяд пайғамбар, “ва он шаҳри бузург, Ерусалими муқаддасро, ки аз ҷониби Худо аз осмон фуруд меомад, ба ман нишон дод.” Ваҳӣ 21:9, 10.» Муборизаи Бузург, 426.

Исёни Нимруд бо бино кардани бурҷ ва шаҳре ба тасвир кашида шудааст, ки он намунаи пайваст шудани калисо ва давлат дар охири ҷаҳон мебошад, зеро ҳамаи анбиё дар бораи охири ҷаҳон суҳан гуфтаанд. Исёни Нимруд ҳамчунин идомаи исёни Люцифер буд, ки орзуи ӯ ба даст гирифтани назорати ҳам калисои Худо ва ҳам давлати Худо буд.

Чӣ гуна ту аз осмон фуру афтодӣ, эй Люцифер, писари субҳ! чӣ гуна ту ба замин сарнагун карда шудӣ, ту, ки халқҳоро суғ мегардонидӣ! Зеро ту дар дили худ гуфтӣ: «Ба осмон суғ хоҳам кард, тахти худро болотар аз ситорагони Худо хоҳам гузошт; инчунин бар кӯҳи маҷлис, дар қанораҳои шимол хоҳам нишаст; аз баландииҳои абрҳо болотар хоҳам баромад; мисли Ҳаққи Таоло хоҳам буд». Ишаё 14:12–14.

Чунон ки Ишаёё хоҳишҳои пинҳонии дили Люциферро ошкор месозад, ки меҳода «монанди Ҳаққи Таоло» бошад, ӯ нишон медиҳад, ки Люцифер талош дорад бар ду курсие, ки ба таври равшан аз ҳам фарқдоранд, бинишинад. Ӯ меҳода «тахти» худро «болотар аз ситорагони Худо» «барафроз» ва низ «бар кӯҳи ҷамоат, дар қанораҳои шимол, бинишинад».

Тахт рамзи ҳокимияти подшоҳ аст — ё ҳокимияти давлат, ва «қанорҳои шимол» калисои Худост.

Суруд ва Забур барои писарони Қӯрах. Худованд бузург аст ва дар шаҳри Худои мо, бар кӯҳи муқаддасии Ё, бисёр сазовори ситоиш аст. Кӯҳи Сион, ки дар канораҳои шимол воқеъ аст, шаҳри Подшоҳи бузург, бо ҷойгиршавии зебои худ шодии тамоми замин аст. Худо дар қасрҳои он ҳамчун паноҳгоҳ шинохта шудааст. Забур 48:1–3.

Ерусалим «шаҳри Подшоҳи бузург» аст, ва ҳамин тавр тахти сиёсии Худоро нишон медиҳад; ва Ерусалим ҳамчунин «кӯҳи қудси Ё», «дар канораҳои шимол» аст, ва ҳамин тавр тахти динии Худоро нишон медиҳад. Аз ибтидо исён ва ҷанги Шайтон дар доираи хоҳиши ӯ барои ҳукмронӣ бар ҳам калисои Худо ва ҳам давлати Худо тасвир карда мешавад. Баъд аз он Шайтон исёни Нимрудро роҳбарӣ кард, ва замин, ки ӯ барои ҳалдеён бино намуд, ҳамчун замин муаррифӣ мешавад, ки Нимруд дар он ҳам бурҷ ва ҳам шаҳр бино кард — калисо ва давлат.

Пас, ҳангоме ки Ҷоҳишаи Ишаъё ва Ҷоҳишаи бузурги Юҳанно бо подшоҳони замин зино мекунад, нубувват нишон медиҳад, ки дар анҷоми ҳафтод соли нубувватӣ миёни калисои католикии Рум ва подшоҳони замин муносибати нопоке барқарор мегардад.

Хати пешгӯии Ишаъё дар боби бисту сеюм доварию Тӯри Ҷоҳишаро тасвир мекунад, ва Юҳанно ҳамон довариро бо рамзи зане ба ранги арғувонӣ, ки «Бобили бузург» номида мешавад, баён менамояд. Шоҳиди сеюм ба ҳамон доварӣ бар ҳамон Ҷоҳиша чунин аст:

«Он зан (Бобил) дар Ваҳй 17 чунин тасвир ёфтааст: “дар арғувон ва қирмиз пӯшида, ва бо тилло ва сангҳои гаронбаҳо ва марворид ораста буд, ва дар дасти худ ҷоми тиллоӣ дошт, ки аз қабӯхатҳо ва нопокиҳо пур буд; ... ва бар пешонии вай нома навишта шуда буд: Роз, Бобили Бузург, модари Ҷоҳишаҳо.” Паёмбар мегӯяд: “Ман он занро дидам, ки аз хуни муқаддасон ва аз хуни шаҳидони Исо маст буд.” Боз ҳам эълон карда мешавад, ки Бобил “ҳамон шаҳри бузургест, ки бар подшоҳони замин салтанат меронад.” Ваҳй 17:4–6, 18. Қудрате, ки дар тӯли қарнҳои бисёр бар подшоҳони ҷаҳони масеҳӣ ҳукмронии мустабидона нигоҳ дошт, Рум аст». The Great Controversy, 382.

Сур — ин Калисои католикии румӣ дар «рӯзҳои охир» аст. Дар он вақт папагӣ берун хоҳад рафт ва сурудҳои васвасаангези худро ба подшоҳони замин хоҳад суруд; ба ин васила подшоҳонро ба амали зино хоҳад кашид, ки аз лиҳози нубувватӣ иттиҳоди калисо ва давлат аст.

Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Сур ҳафтод сол фаромӯш хоҳад гардид, мувофиқи рӯзҳои як подшоҳ; ва пас аз анҷоми ҳафтод сол Сур мисли Ҷоҳиша суруд хоҳад хонд. Ишаъё 23:15.

Подшоҳ дар нубуввати Китоби Муқаддас як подшоҳист, бинобар ин Сур дар замоне фаромӯш хоҳад шуд, ки як подшоҳии нубувватӣ барои ҳафтод сол ҳукмронӣ мекунад.

Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Сур ҳафтод сол фаромӯш хоҳад шуд, мувофиқи айёми як подшоҳ; баъд аз анҷоми ҳафтод сол Сур мисли Ҷоҳиша суруд хоҳад хонд. Барбатеро бигир, дар шаҳр гард, эй Ҷоҳишаи фаромӯшшуда; оҳанги дилнавоз бисоз, сурудҳои бисёр бихон, то ки ба ёд оварда шавӣ. Ва баъд аз анҷоми ҳафтод сол чунин

воқеъ хоҳад шуд, ки Худованд Сурро тафаккуд хоҳад кард, ва ӯ ба музди худ рӯй хоҳад овард, ва бо ҳамаи мамолики ҷаҳон бар рӯи замин зино хоҳад кард. Ишаъё 23:15–17.

Дар рӯзҳои як салтанате, ки ҳафтад соли нубувватӣ ҳукмронӣ мекунад, калисои католикии румӣ фаромӯш хоҳад шуд. Дар анҷоми ҳафтад сол, қудрати папагӣ «оҳанги дилнишин хоҳад навохт, сурудҳои бисёр хоҳад хонд». Аз нигоҳи нубувватӣ, «суруд» «таҷриба»-ро ифода мекунад.

«Бар рӯйи баҳри булӯрине, ки пеши тахт аст, он баҳри шишамонанде, ки гӯё бо оташ омехта шудааст, — ончунон аз ҷалоли Худо дурахшон аст, — ҷамъомади касоне гирд омадааст, ки “бар ҳайвон, ва бар сурати он, ва бар нишони он, ва бар адади номи он ғолиб омадаанд”. Бо Барра бар кӯҳи Сион, “дар даст барбатҳои Худо дошта”, он саду чихилу чор ҳазор нафаре меистанд, ки аз миёни одамон фидия дода шудаанд; ва овозе шунида мешавад, мисли садои обҳои бисёр ва мисли садои раъди азим, — “овози навозандагони барбат, ки барбатҳои худро менавозанд”. Ва онҳо пеши тахт “суруди наве” месароянд, суруде ки ҳеҷ кас наметавонад онро биомӯзад, ҷуз он саду чихилу чор ҳазор нафар. Ин суруди Мусо ва Барра аст, — суруди наҷот. Ҳеҷ кас ҷуз он саду чихилу чор ҳазор наметавонад он сурудро биомӯзад; зеро ин суруди таҷрибаи онҳост, — таҷрибае, ки ҳеҷ гурӯҳи дигар ҳаргиз надоштааст. “Инҳоянд онҳое ки ба ҳар ҷо, ки Барра меравад, аз пайи ӯ мераванд”. Инҳо, ки аз замин, аз миёни зиндагон, тағйир дода шудаанд, ҳамчун “нахустмеваҳо барои Худо ва барои Барра” шумурда мешаванд. Ваҳй 15:2, 3; 14:1-5. “Инҳоянд онҳое ки аз мусибати бузург берун омадаанд”; онҳо аз давраи тангие гузаштаанд, ки монанди он аз замоне ки ҳалқе вучуд дошт, ҳаргиз набудааст; онҳо андӯҳи замони мусибати Яъқубро таҳаммул кардаанд; онҳо дар ҳангоми рехтани ниҳои доварии Худо бидуни шафоаткунанда устувор мондаанд. Аммо онҳо раҳой ёфтаанд, зеро “ҷомаҳои худро шустаанд ва онҳоро дар хуни Барра сафед кардаанд”. “Дар даҳони онҳо ҳеҷ макре ёфт нашуд, зеро онҳо” пеши Худо “бенуқсонанд”. “Бинобар ин онҳо пеши тахти Худо ҳастанд ва шабу рӯз ӯро дар маъбади ӯ хизмат мекунад; ва Он ки бар тахт нишастааст, дар миёни онҳо сокин хоҳад шуд”. Онҳо дидаанд, ки замин аз гуруснагӣ ва вабо хароб шудааст, офтоб қудрат ёфтааст, ки одамонро бо гармии саҳт бисӯзонад, ва ҳуди онҳо ранҷ, гуруснагӣ ва ташнагиро таҳаммул кардаанд. Аммо “онҳо дигар гурусна нахоҳанд монд ва дигар ташна нахоҳанд шуд; ва на офтоб бар онҳо хоҳад зад ва на ҳеҷ гармие. Зеро Баррае ки дар миёни тахт аст, онҳоро хоҳад ҷаронд ва ба ҷашмаҳои оби ҳаёт хоҳад бурд; ва Худо ҳар ашкро аз ҷашмони онҳо пок хоҳад кард”. Ваҳй 7:14-17». «Муборизаи Бузург», 648.

«Ва даргоҳи ӯ ҳар кас аз ҷалоли ӯ суҳан мегӯяд» (Забур 29:9), ва суруде ки фидияёфтагон хоҳанд суруд — суруди таҷрибаи онҳо — ҷалоли Худоро эълон хоҳад кард: «Бузург ва аҷоибанд аъмоли Ту, эй Худованд Худо, Қодири Мутлак; одил ва ҳақканд роҳҳои Ту, эй Подшоҳи асрҳо. Кист, ки аз Ту натарсад, эй Худованд, ва номи Туро ҷалол надихад? зеро ки танҳо Ту муқаддасӣ». Ваҳй 15:3, 4, R.V.» Education, 308.

Дар охири ҳафтад соли нубувватӣ папагӣ «созро хуб навохта, сурудҳои бисёр хоҳад хонд, то ки» «ба ёд оварда шавӣ». Дар анҷоми он подшоҳие, ки ҳафтад соли нубувватӣ ҳукмронӣ мекунад, калисои католикии Рум ҷаҳонро аз таҷрибаи таърихи гузаштаи худ ёдрас хоҳад

кард. Дар он таърих вай ҳамчун ҳокимияти ахлоқӣ дар муносибати миёни худ ва подшоҳони Аврупо ҳукмронӣ мекард. Он таърих ба дурустӣ ҳамчун Асрҳои Ториқ шинохта мешавад, ва тамоми он ториқе, ки ба ҳар навъе метавонад бо он таърихе, ки дар он Папагӣ бар подшоҳони Аврупо ҳукмронӣ мекард, вобаста доништа шавад, метавон ба ҳамон амали бисёр бунёдие нисбат дод, ки ҳамаи ториқии баъдиро ба вучуд овард. Он амал пайвастанӣ калисо ва давлат буд, пайвастанӣ подшоҳони Аврупо ва калисои католиқӣ. Дар издивоҷи библиявӣ мард бояд бар зан ҳукмронӣ кунад, аммо зиноие, ки дар он таърих ба амал омад, нисбат ба тартиби ҳақиқии муносибати мард ва зан вожгун буд.

Дар поёни ҳафтад сол бухрони бузурге ба вуқӯ ҳоҳад пайваст, ҳангоме ки салтанати пешгӯии Китоби Муқаддас, ки дар он давраи замоне, ки Папагӣ аз лиҳози нубувватӣ ба фаромӯшӣ супурда мешавад, бар ҷаҳон ҳукмронӣ мекунад, ба анҷом мерасад. Бухрони умумичаҳоние, ки аз ғурупошии он салтанат ба вучуд меояд, роҳро барои калисои католиқӣ боз мекунад, то ба ҷаҳон эълон намояд, ки барои убур аз замони ғурушӯбе, ки аз ғурупошии он салтанат падида омадаанд, ҷаҳон бояд ба ҳокимияти ахлоқии калисои католиқии Рум таслим шавад, ҷунони дар таърихи Асрҳои Ториқ нишон дода шудааст.

Вақте ки подшоҳӣ ба анҷом мерасад ва папагӣ суруди таҷрибаи гузаштаи худро месарояд — таҷрибае, ки таърихнигорон онро ториқӣ меноманд, — пас ҷӣ гуна мумкин аст, ки он таърихи ториқӣ паёме бошад, ки папагӣ бо подшоҳони замин дар миён гузорад ва онҳоро бовар кунонад, ки бо вай зино кунанд? Дар миёни бухрони азиме, ҷаро таҷрибаи асрҳои гузашта — (суруди вай), яъне таҷрибаи вай пеш аз он ки аз нигоҳи нубувват фаромӯш гардад, — бояд мантиқро фароҳам оварад, то подшоҳони замин таҷрибаи ториқиро ҳамчун роҳи ҳалли бухрони бузурги худ бипазиранд?

Гуруҳи бузурге, ҳатто аз миёни онҳое ки ба католиқгароии румӣ бо ҳеҷ хушбинӣ наменигаранд, аз қудрат ва нуфузи он хатари андаке дарк мекунанд. Бисёре исрор менамоянд, ки ториқии фикрӣ ва ахлоқие, ки дар асрҳои миёна ҳукмфармо буд, ба паҳн шудани таълимот, хурофот ва ситамгарии он мусоидат кард, ва ин ки зеҳнияти болотари замони муосир, паҳншавии умумии дониш ва афзоиши таҳаммулпазирӣ дар масъалаҳои дин эҳёи дубораи таассуб ва истибдодро номумкин мегардонад. Худи андешаи он ки ҷунин вазъи корҳо дар ин асри мунаввар ба вучуд ҳоҳад омад, мавриди истехзо қарор мегирад. Рост аст, ки нури бузурги фикрӣ, ахлоқӣ ва динӣ бар ин насл медурахшад. Дар саҳифаҳои кушодаи Каломи Муқаддаси Худо нур аз осмон бар ҷаҳон ғуру рехтааст. Аммо бояд дар хотир дошт, ки ҳар қадар нури атошуда бештар бошад, ҳамон қадар ториқии онҳое бузургтар аст, ки онро таҳриф мекунанд ва рад менамоянд.

«Омӯзиши Китоби Муқаддас бо рӯҳи дуо ба протестантҳо ҳислати воқеии папахиро ошкор мекард ва онҳоро водор месохт, ки аз он нафрат дошта, аз он дурӣ ҷӯянд; аммо бисёриҳо дар пиндори худ ҷунон доноянд, ки ҳеҷ эҳтиёе намебинанд, ки бо ғурутанӣ Худоро бичӯянд, то ба ростӣ роҳнамоӣ шаванд. Гарчанде ки аз маърифати худ ифтихор мекунанд, ҳам аз Навиштаҳо ва ҳам аз қудрати Худо беҳабаранд. Онҳо бояд василае барои ором қардани вичдони худ дошта бошанд, ва он ҷиро меҷӯянд, ки аз ҳама камтар рӯҳонӣ ва хорқунандатар аст. Он ҷи орзу доранд, ин аст: роҳе барои фаромӯш қардани Худо, ки ба сифати роҳи ба ёд овардани Ё пазируфта шавад. Папагӣ ба хубӣ мутобиқ

аст, ки ниёзҳои ҳамаи инҳоро бароварда созад. Он барои ду табақаи башар омода шудааст, ки қариб тамоми ҷаҳонро фаро мегиранд,—онҳое ки меҳоханд бо шоистагӣҳои худ начот ёбанд, ва онҳое ки меҳоханд дар гуноҳҳои худ начот ёбанд. Дар ин ҷо сирри қудрати он аст.»

«Нишон дода шудааст, ки рӯзи зулмати бузурги фикрӣ барои комёбии папагӣ мусоид будааст. Ҳанӯз низ исбот хоҳад шуд, ки рӯзи рӯшноии бузурги фикрӣ низ барои комёбии он ба ҳамон андоза мусоид аст. Дар асрҳои гузашта, ҳангоме ки одамон бе каломи Худо ва бе шинохти ҳақиқат буданд, чашмонашон баста буд, ва ҳазорон кас ба дом афтоданд, зеро тӯри барояшон густурдашударо намедиданд. Дар ин насл бисёранд касоне, ки чашмонашон аз дурахши тахминҳои башарӣ, аз «илме, ки дурӯғона чунин номида мешавад», хира мегардад; онҳо тӯрро дарк намеkunанд ва ба он ҳамон қадар ба осонӣ медароянд, ки гӯё чашмбанд бошанд. Худо муқаррар намуда буд, ки қувваҳои ақлонии инсон ҳамчун атое аз Офаридгараи нигоҳ дошта шаванд ва дар хизмати ҳақиқат ва адолат ба кор бурда шаванд; аммо ҳангоме ки кибр ва шӯхратпарастӣ парвариш меёбанд ва одамон назарияҳои худро болотар аз каломи Худо мегузоранд, пас зеҳн метавонад аз нодонӣ зиёни бештаре ба бор оварад. Ҳамин тавр, илми бардурӯғи замони ҳозира, ки имонро ба Китоби Муқаддас суи мегардонад, дар омода сохтани роҳ барои пазируфтани папагӣ бо шаклҳои дилфиреби он, ҳамон қадар муваффақ хоҳад буд, чунон ки маҳрум сохтани мардум аз дониш дар кушодани роҳ барои бузургшавии он дар Асрҳои Зулмот муваффақ буд». «Муборизаи Бузург», 572.

«Католиқони румӣ эътироф мекунанд, ки тағйир додани рӯзи шанбе аз ҷониби калисои онҳо анҷом ёфтааст, ва онҳо маҳз ҳамин тағйирро ҳамчун далели ҳокимияти олии калисо меоранд. Онҳо изҳор менамоянд, ки протестантҳо, бо риоя кардани рӯзи якуми ҳафта ҳамчун шанбе, қудрати онро барои қонунгузорӣ дар умури илоҳӣ эътироф мекунанд. Калисои Рум аз даъвои маъсумиятнопазирии худ даст накашидааст; ва ҳангоме ки ҷаҳон ва калисоҳои протестантӣ шанбеи сохтаро, ки офаридаи ӯст, қабул мекунанд, дар ҳоле ки Шанбеи Яхуваро рад менамоянд, онҳо амалан ин даъворо эътироф мекунанд. Онҳо метавонанд барои ин тағйир ба ҳокимият истинод кунанд, аммо ботил будани далелбандии онҳо ба осонӣ ошкор мегардад. Папист ба қадри кофӣ зирак аст, ки бубинад: протестантҳо худро фиреб медиҳанд ва бо ихтиёр чашмони худро ба воқеиятҳои ин масъала мепӯшанд. Чун ниҳоди рӯзи якшанбе бештар мақбул мегардад, ӯ шодӣ мекунад ва мутмаин аст, ки он дар ниҳоят тамоми ҷаҳони протестантиро зери парчами Рум хоҳад овард.»

«Тағйир додани рӯзи шанбе аломат ё нишонаи ҳокимияти калисои Рум аст. Онҳое ки, даъвоҳои аҳкоми чорумро дарк намуда, ба ҷойи шанбеи ҳақиқӣ шанбеи козибро риоя карданро интиҳоб мекунанд, бо ҳамин ба ҳамон қуввае эҳтиром мегузоранд, ки танҳо бо амри он ин кор фармуда шудааст. Нишонаи ҳайвон шанбеи папавист, ки ҷаҳон онро ба ҷойи рӯзе, ки Худо таъйин кардааст, пазируфтааст.»

«Аммо вақти гирифтани нишони ҳайвон, чунон ки дар нубувват муайян шудааст, ҳанӯз нарасидааст. Вақти озмоиш ҳанӯз нарасидааст. Дар ҳар калисо масеҳиёни ҳақиқӣ ҳастанд, аз ҷумла дар ҷамоати католиқии румӣ низ. Ҳеҷ кас маҳкум намешавад, то даме

ки нурро наёфта бошад ва ўҳдадории аҳкоми чорумро дарк накарда бошад. Аммо хангоме ки фармон содир гардад, ки шанбеи қалбакиро маҷбуран чорӣ менамояд, ва хангоме ки нидои баландии фариштаи сеюм одамонро бар зидди парастии ҳайвон ва сурати ӯ хушдор диҳад, он гоҳ хатти фарқ миёни дурӯғин ва ҳақиқӣ ба таври равшан кашида хоҳад шуд. Пас онҳое ки ханӯз ҳам дар таҷовуз боқӣ мемонанд, нишони ҳайвонро бар пешониҳои худ ё бар дастҳои худ хоҳанд гирифт.

«Бо қадамҳои тез мо ба ин давра наздик мешавем. Вақте ки калисоҳои протестантӣ бо ҳокимияти дунявӣ барои пуштибонӣ кардани дини козиб муттаҳид шаванд, ки барои муқобилат ба он аҷдодони онҳо саҳттарин таъкиботро аз сар гузаронида буданд, он гоҳ шанбеи папагӣ бо ҳокимияти муттаҳидаи калисо ва давлат таҳмил карда хоҳад шуд. Осиётқории милли ба вучуд хоҳад омад, ки анҷоми он танҳо ҳаробии милли хоҳад буд». Bible Training School, February 2, 1913.

Акнун мо ба панҷ рамзе, ки пеш аз он ки ҳуди бобро ба таври комил баррасӣ намоем, меҷоҳем муайян кунем, даст расондем. Дар нубуввати Китоби Муқаддас шахр подшоҳист, ва дар Ишаъё бисту се ду подшоҳӣ мавҷуд аст, ки бо ҳам зичан вобастаанд, вале ба таври равшан аз ҳам фарқ доранд. Аввали «шаҳри тоҷгузор» аст ва дигарӣ «шаҳри тоҷирон». Дар рӯзҳои охир қудрате, ки иттиҳоди сегонаи аждаҳо, ҳайвон ва набии козибро зерин назорати худ дорад, папагӣ аст. Он ҳамон подшоҳист, ки тоҷро дорад.

«Вақте ки мо ба бӯҳрони охирин наздик мешавем, бисёр муҳим аст, ки дар миёни абзорҳои Худованд ҳамоҳангӣ ва ягонагӣ вучуд дошта бошад. Чаҳон аз тӯфон, ҷанг ва ихтилоф пур аст. Аммо зерин як сар — қудрати папагӣ — мардум муттаҳид хоҳанд шуд, то ки ба Худо дар шахси шоҳидони Ё муқобилат намоёнд. Ин иттиҳодно он муртади бузург устувор месозад. Хангоме ки ӯ мекушад, то омилони худро дар ҷанг бар зидди ҳақиқат муттаҳид гардонад, ҳамзамон амал хоҳад кард, то тарафдорони онро ҷудо ва пароканда созад. Ҳасад, гумонҳои бад, бадгӯйӣ — ҳамаи инҳоро ӯ барангехта месозад, то носозгорӣ ва тафриқа ба вучуд орад». Шаҳодатҳо, ҷилди 7, 182.

Мамлакате, ки тоҷ дорад, Сур аст, ки маънояш «санг» мебошад. Дар ин боб Сур папаро ифода мекунад, ки мекушад ба Масеҳ тақаллубкорона монанд шавад, зеро папагарӣ зиддимасеҳ аст. Калимаи «анти» дар «зиддимасеҳ» маънои «ба ҷойи»-ро дорад. Папагарӣ мекушад дар ҳар сатҳ ба Масеҳ тақаллубкорона монанд шавад, ва номи Сур маънои сангро дорад, зеро папагарӣ тақаллуби «Санги Асол»-ст.

Кист бар зидди Сур, шахри тоҷгузор, ки тоҷиронаш шоҳзодаҳоанд ва савдогаронаш ашрофони заминанд, ин машваратро андешидааст? Парвардигори лашкарҳо онро қасд кардааст, то такаббури тамоми ҷалолро нангин созад ва ҳамаи ашрофони заминро ба ҳақорат оварад. Аз замини худ мисли дарё бигзар, эй духтари Таршиш: дигар қуввате нест. Ё дасти Худо бар баҳр дароз кард, подшоҳиҳоро ба ларза овард; Парвардигор бар зидди шахри тичоратӣ амр додааст, то қалъаҳои онро вайрон кунад. Ишаъё 23:8–11.

Мо қасд дорем, бар асоси шоҳидони бисёр, нишон диҳем, ки «ларзонидани мамлакатҳо» аз ҷониби Худо, ба воситаи Исломи, ба амал оварда мешавад. Исломи он қувваест, ки халқҳоро ба ҳашм меоварад ва барои ларзонидани халқҳо истифода мешавад. Дар ин маврид мо

муайян месозем, ки Худованд қарор додааст, ки «ҳамаи мӯътабарани замин»-ро, ки ҳамон «точирон» ва «савдогарон»-анд ва «қалъаҳои мустаҳкам»-ашон бояд хароб карда шаванд, ба хорӣ оварад. Шаҳри тичорат ва шаҳри тоҷгузор «ғазабӣ осмонро барангехтаанд», ва Худованд қасд намудааст, ки «қалъаҳои мустаҳкам»-и онҳоро хароб созад, ва ин иқтисодно ифода мекунад. Фурӯпошии иқтисод пеш аз қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида рух медиҳад, зеро пеш аз қонуни якшанбе шаҳрвандони Иёлоти Муттаҳида талаб мекунанд, ки ба «марҳамати илоҳӣ ва шукуфоии замонӣ» бозгардонда шаванд. Далели онҳо ин аст, ки доварҳои Худо то он даме поён намеёбанд, ки якшанбе «ба таври қатъӣ иҷро» карда нашавад. Якчанд шохидони Китоби Муқаддас мувофиқат мекунанд, ки мо бар лаби як сукути азими иқтисоди ҷаҳонӣ қарор дорем. Он сукут пеш аз қонуни якшанбе рух медиҳад, ҳамон тавре ки сукути соли 1837 пеш аз 22 октябри соли 1844 рух дода буд.

«Ва он гоҳ фиребгари бузург одамонро бовар мекунонад, ки онҳое ки ба Худо хизмат мекунанд, сабаби ин бадӣҳо ҳастанд. Он гурӯҳе ки норизоии Осмонро барангехтаанд, ҳамаи мусибатҳои худро бар гардани касоне хоҳанд гузошт, ки итоати онҳо ба аҳкоми Худо барои вайронкунандагони шариат ҳамеша мазаммати доимист. Ёлон хоҳад шуд, ки одамон бо вайрон кардани шанбей якшанбе Худоро меранҷонанд; ки ин гуноҳ офатҳои овардааст, ки то замоне ки риояи якшанбе ба таври қатъӣ ба иҷро дароварда нашавад, қатъ нахоҳанд шуд; ва онҳое ки талаботи аҳкоми ҷорумро пеш мегузоранд ва ба ин васила эҳтиром ба якшанbero барҳам медиҳанд, ошӯбгарони ҳалқанд, ки барқарор шудани онҳо ба марҳамати илоҳӣ ва шукуфоии заминиро бозмедоранд. Ҳамин тавр, он айбномае ки дар замони қадим бар зидди банди Худо оварда шуда буд, боз такрор хоҳад ёфт, ва бар асосҳои, ки ба ҳамон андоза ба ҳуҷи устувор шудаанд: “Ва чунин воқеъ шуд, ки чун Аҳоб Илсро дид, Аҳоб ба вай гуфт: Оё ту ҳамон касе ҳастӣ, ки Исроилро ба изтироб меоварӣ? Ва ӯ ҷавоб дод: Ман Исроилро ба изтироб наовардам; балки ту ва хонадони падарат, аз он сабаб ки аҳкоми Худовандро тарк кардаед, ва ту аз Баалим пайравӣ намудай”. 3 Подшоҳон 18:17, 18. Чун ҳашми мардум бо айбдоркунииҳои дурӯғин барангехта шаванд, онҳо нисбат ба фиристодагони Худо рафторе пеш хоҳанд гирифт, ки бисёр монанд ба он аст, ки Исроили муртад нисбат ба Илс пеш гирифта буд». Муборизаи Бузург, 590.

Муқобилияти Илс бо анбиёи Баал ва қоҳинони бутзори бар кӯҳи Кармил рамзи қонуни якшанбе мебошад. Паём барои қалисо ин буд: «имрӯз интиҳоб кунед, ки ба кӣ хизмат хоҳед кард». Вақте ки ин таърих дар қонуни якшанбе такрор мегардад, савол ин аст: «кадом рӯзро интиҳоб хоҳед кард, зеро рӯзе ки интиҳоб мекунад, нишон медиҳад, ки ба кӣ хизмат менамояд». Пеш аз кӯҳи Кармил сеюним сол хушқолии шадид буд. Пеш аз қонуни якшанбе як силсила қонунҳои якшанбе вучуд дорад, аммо онҳо ҳанӯз «ба таври қатъӣ иҷро нагардидаанд». Принсипе, ки бо қонуни якшанбе иртибот дорад, ин аст, ки иртидоди милли аз паси худ ҳаробии милли меварад. Намунаи он Константин аст, ки дар соли 321 қонуни якшанбе қабул кард ва ҷанде пас аз он, ҷаҳор қарнаи аввали Ваҳй, боби ҳашт, Руми Ғарбиро то анҷоми он дар соли 476 бурдан оғоз намуданд. Қиссаи Константин муҳим аст, зеро он баланд бардоштани тадриҷии якшанбе ва ҳамзамон маҳдудиятҳои тадриҷиро бар Шанбей рӯзи ҳафтум дар бар мегирифт. Ин таърихи тадриҷӣ ба анҷоми худ расид, вақте ки шаҳрвандон маҷбур карда шуданд якшанbero риоя кунанд ё барои нигоҳ доштани Шанбе

таъқиб шаванд. Ин ҳамчуни анчоми қонунгузории рӯ ба афзоиши якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида мебошад. Яке аз принципҳое, ки бо иҷрои маҷбурии ибодати якшанбе иртибот дорад, ин аст: «иртидои миллӣ аз паси худ ҳаробии миллӣ меоварад». Ин принцип маънои онро дорад, ки шиддат гирифтани иҷрои қонуни якшанбе, пеш аз ҳуди қонуни якшанбеи Ваҳй 13:11, боиси шиддат гирифтани доварихои Худо мегардад. Ҳар як санади қонунӣ ҳаробии мутаносиби худро ба бор хоҳад овард. Доварихое, ки шаҳрвандон Шанбе-нигоҳдорандагонро ба сабаби ба вучуд овардани онҳо айбдор мекунанд, дар асл аз ҷониби иҷрои рӯ ба афзоиши қонунгузории якшанбе ба вучуд оварда мешаванд. Мо порчае аз «Муборизаи Бузург»-ро дохил кардаем, ки ман онро «Пешрафти якшанбе» унвон додаам. Ман тавсия медиҳам, ки онро бори дигар бихонед. Он дар бахше қарор дорад, ки «Рӯҳи нубувват» номида мешавад.

«Худо ошкор намудааст, ки дар айёми охир чӣ воқеъ хоҳад шуд, то ки қавми Ў муҳайё бошанд, то бар зидди тӯфони муҳолифат ва ғазаб устувор истанд. Онҳое ки аз воқеаҳои пешорӯяшон огоҳ карда шудаанд, набояд ором нишаста, бо интизори осудаи тӯфони оянда худро тасалли диҳанд, ки гӯё Худованд вафодорони Худо дар рӯзи тангӣ паноҳ хоҳад дод. Мо бояд монанди касоне бошем, ки мунтазири Худованди худ ҳастанд, на бо интизории ботил, балки дар кори ҷиддӣ ва бо имони матин. Ҳоло вақт нест, ки бигузorem зехни мо ба чизҳои камаҳамият машғул гардад. Дар ҳоле ки одамон дар ҳобанд, Шайтон фаъолона вазъиятро ба тарзе тадбир мекунад, ки қавми Худованд на раҳм ёбанду на адолат. Ҳаракати якшанбе ҳоло дар ториқӣ роҳи худро пеш мебарад. Пешвоён масъалаи ҳақиқиро пинҳон медоранд, ва бисёре аз онҳое ки ба ин ҳаракат мепаиванданд, худ намебинанд, ки чаро пинҳонӣ ба кучо майл дорад. Изҳороти он нарма ва зоҳиран масеҳист, аммо ҳангоме ки ба суҳан дарояд, рӯҳи аждаҳоро ошкор хоҳад кард. Вазифаи мост, ки ҳар чӣ дар қудрати мост, ба ҷо оварем, то хатари таҳдидукунандаро дафъ намоем. Мо бояд кӯшиш кунем, ки бо дар назди мардум дар мавқеи дуруст қарор додани худ таассубро безарар гардонем. Мо бояд масъалаи воқеии мавриди баҳсро пеши назари онҳо оварем ва ба ин васила муассиртарин эътирозро бар зидди тадбирҳое, ки озодии вичдонро маҳдуд мекунанд, пеш гузorem. Мо бояд Навиштаҳоро бичӯем ва қодир бошем, ки сабаби имони худро баён намоем. Набӣ мегӯяд: “Бадкорон бадкорӣ хоҳанд кард; ва ҳеҷ яке аз бадкорон нахоҳад фаҳмид; аммо доноён хоҳанд фаҳмид.” Testimonies, volume 5, 452.»

Шинохтани ҳаракати қонунгузории якшанбе душвор аст, зеро он дар «ториқӣ» пеш меравад ва папагарӣ «пинҳонӣ ва беон ки гумон баранд» «қувваҳои худро барои пешбурди мақсадҳои худ тақвият медиҳад». Ин воқеият аст, ки кори ба қабул расондани қонунгузории якшанбе дар ториқӣ як масъалаи марказӣ дар раванди озмоиши саду ҷиҳилу чор ҳазор мебошад. Мувофиқи Дониёл ва Хоҳар Уайт, «ҳеҷ яке аз шарирон нахоҳанд фаҳмид». «Шарирон»-и дар Дониёл зикршуда ҳамон «бокираҳои нодон»-и Матто мебошанд, ки Хоҳар Уайт онҳоро ҳамчун Лоодикиён муайян мекунад. Доноён воқеаҳое, ки ҳоло ба амал меоянд, хоҳанд фаҳмид, ҳатто агар таърихи гирди мо ба назар ҷунин намояд, ки ба Каломи Худо муҳолифат мекунад. Оё мо ба Каломи Худо бовар мекунем ё ба он чи дар гирди мо рӯй медиҳад? Бо вучуди ин, ба мо пешакӣ огоҳӣ дода шудааст, ки интиҳо мисли рӯзҳои Нӯҳ хоҳад буд.

«Чаҳон, ки аз шӯру ошӯб лабрес аст, ки аз айшу ишрати беҳудоёна пур аст, дар хоб аст, дар хоби амнияти ҷисмонӣ фуру рафтааст. Одамон омадани Худовандро ба дур меандозанд. Онҳо ба хушдорҳо меҳанданд. Ин даъвои мағрурона садо медиҳад: “Ҳама чиз ҳамон тавр идома дорад, чунон ки аз ибтидо буд”. “Фардо низ мисли имрӯз хоҳад буд, ва боз ҳам фаровонтар.” 2 Peter 3:4; Isaiah 56:12. Мо боз ҳам бештар ба айшпарастӣ фуру хоҳем рафт. Аммо Масеҳ мегӯяд: “Инак, Ман мисли дузд меоям.” Revelation 16:15. Ҳамон замоне ки чаҳон бо истехзо мепурсад: “Ваъдаи омадани Ё кучост?” аломатҳо ба амал меоянд. Дар ҳоле ки онҳо нидо мекунанд: “Сулҳ ва амният”, ҳалокати ногаҳонӣ фаро мерасад. Вақте ки истехзокунанда, радкунандаи ҳақиқат, бепарвою худписанд гардидааст; вақте ки чараёни маъмулии кор дар соҳаҳои гуногуни пулбӣ бе эътино ба усул идома меёбад; вақте ки донишҷӯ бо шавқи тамом дар ҷустуҷӯи дониши ҳама чиз ҷуз Китоби Муқаддаси худ аст, Масеҳ мисли дузд меояд.»

«Ҳама чиз дар чаҳон дар изтироб аст. Аломатҳои замон шуманд. Воқеаҳои дарпешистода сояҳои худро пешаки меафкананд. Рӯҳи Худо аз замин дур мешавад, ва мусибат пайи мусибат дар баҳр ва бар хушкӣ меояд. Тӯфонҳо, заминларзаҳо, сӯхторҳо, обхезиҳо, кушторҳои ҳар дараҷа вучуд доранд. Кӣ метавонад ояндаро бихонад? Амният кучост? Дар ҳеҷ чизе, ки инсонӣ ё заминист, итминон нест. Одамон бо шитоб худро зерӣ парчаме, ки интиҳоб кардаанд, саф мекашанд. Онҳо бо изтироб ҳаракатҳои роҳбарони худро интизоранд ва назорат мекунанд. Касоне ҳастанд, ки барои зуҳури Худованди мо интизоранд, назорат мекунанд ва меҳнат менамоянд. Гурӯҳи дигар зерӣ фармондеҳии нахустин муртадди бузург ба саф медароянд. Кам касон бо тамоми дилу ҷон бовар мекунанд, ки мо ҷаҳаннаме дорем, ки аз он бояд парҳез кунем, ва осмоне, ки бояд онро ба даст оварем.»

«Бӯҳрон тадричан бар сари мо меояд. Офтоб дар осмон медурахшад, даври маъмулии худро тай мекунад, ва осмонҳо ҳанӯз ҳам ҷалоли Худоро баён менамоянд. Одамон ҳанӯз меҳӯранд ва менӯшанд, мекоранд ва бино мекунанд, зан мегиранд ва ба шавҳар медиҳанд. Точирон ҳанӯз меҳаранд ва мефурӯшанд. Одамон ҳанӯз якдигарро тела дода, барои ҷойи баландтарин мубориза мебаранд. Дӯстдорони айшу ишрат ҳанӯз ҳам ба театрҳо, мусобиқаҳои аспдавонӣ ва киморхонаҳо издиҳом меоваранд. Ҳаяҷони олий ҳукмфармост, аммо соати имтиҳони раҳмат босуръат ба анҷом мерасад, ва наздик аст, ки сарнавишти ҳар кас барои абад ҳал гардад. Шайтон мебинад, ки вақташ кӯтоҳ аст. Ё тамоми василаҳои худро ба кор андохтааст, то одамон фирефта, гумроҳ, машғул ва мафтун гарданд, то он даме ки рӯзи имтиҳони раҳмат ба поён расад ва дари марҳамат барои ҳамеша баста шавад.»

«Аз миёни асрҳо ба мо бо ҷиддият суҳанони хушдордиҳандаи Худованди мо аз Кӯҳи Зайтун мерасанд: “Бохабар бошед аз худ, мабодо дилҳои шумо ягон вақт аз пурхӯрӣ, мастӣ ва ғамхориҳои ин зиндагӣ гарон шаванд, ва он рӯз ногаҳон бар шумо биёяд.” “Пас бедор бошед ва ҳамеша дуо гӯед, то сазовор шумурда шавед, ки аз ҳамаи ин чизҳое ки ба вуқӯъ хоҳанд пайваست, раҳо ёбед ва пеши Писари Одам истода тавонед.”» Desire of Ages, 635, 636.

Дар боби бисту сеюми Ишаё, Сидӯн Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрикоғ ва Сӯр папағӣ аст. Сӯр ва Сидӯн шаҳрҳои бостонии ҳамзамони финиқӣ буданд, ки дар соҳили баҳри Миёназамин воқеъ буданд. Онҳо бо тичорати баҳрии худ, сарват ва нуфузи худ дар ҷаҳони қадим шинохта мешуданд. Дар он порча, Сидӯн ва «точиронаш» Таршишро фаровон месохтанд. Точирони Сидӯн бо «туҳми Шихӯр» муомила мекарданд, ки он «ҳосили дарё» аст ва самари «дарё» мебошад, ва он «даромади вай» аст, зеро вай «бозори халқҳо» аст. Ҳамаи анбиё дар бораи охири ҷаҳон сухан мегӯянд, пас дар охири ҷаҳон бозори халқҳо кист? Он ИМА аст.

Сихӯр дарёест дар Миср (эҳтимол дар резишгоҳи Нил) ва барои ифодаи сарвати ҷаҳон истифода мешавад, зеро Миср ҷаҳон аст. «Духтари бокираи» Сидӯн насли охирини ИМА-ро намояндагӣ мекунад, ва ӯ аз ҳукми ҳарбие, ки қонуни якшанbero ҳамроҳӣ мекунад, ва аз ҳаробии миллӣ, ки ғавран пас аз он меояд, зери ситам қарор мегирад. Он бокирагони Сидӯн бо саволе дар бораи Сур сарзаниш мешаванд, ки мегӯяд: «оё ин аст шаҳри шодмонии ту» (подшоҳӣ), ки ИМА дар он шодмонӣ мекард? Оё «ин ҳамон подшоҳист, ки бостониаз аз айёми қадим аст», дар ҳоле ки мувофиқи ин порча он аз ҷониби Нимруд, каме пас аз тӯфон, бунёд шудааст?

Худо муайян кардааст ва «мақсад» намудааст, ки «Тир, шаҳри тоҷгузор»-ро ҷазо диҳад. Ҷазои папайат суқути сохтори молиявии ҷаҳонро низ дар бар мегирад, зеро «Худованд додааст» «амре бар зидди» «Сидӯн» — «шаҳри тоҷирон» — (Иёлотӣ Муттаҳида). Амри ӯ «барои ҳароб кардани қалъаҳои мустаҳкам», ё иқтисодиёти Иёлотӣ Муттаҳида, аҳкоми шанбе аст, зеро пас аз иртидоди миллӣ ҳаробии миллӣ меояд.

Ҷазои папағӣ аз ғурупошии иқтисодии тамоми ҷаҳон оғоз меёбад, ки дар воқуниш ба нобуд шудани иқтисоди Иёлотӣ Муттаҳида ба амал меояд. Сидӯн «хона»-е дорад, ки бо иқтисоди он вобаста аст; бинобар ин, он сохтори молиявист, ки нобуд карда мешавад, зеро дигар наметавон ба он дохил шуд. Дигар ҳеҷ сармоягузори ё ғоидае аз он «хона» нест, зеро он ҳароб гардидааст. Ин ҳаробӣ ҳангоми қонуни якшанбе ба вуқӯъ меояд, гарчанде ки пеш аз қонуни якшанбе аллакай доварҳои афзоянда вучуд доранд. Вақте ки ин ғурупошӣ фаро мерасад, папағӣ, Иёлотӣ Муттаҳида бо шоҳзодагони тоҷири худ ва савдогарони муҳтарамаш ва киштиҳои Таршиш «нола хоҳанд кард».

Мавқеи «Таршиш» дар ин порча бо сарват дар замони қадим алоқаманд аст, ва киштиҳои Таршиш дар Китоби Муқаддас рамзи барҷастаи қудрати иқтисодӣ мебошанд.

Зеро киштиҳои подшоҳ ҳамроҳи хизматгорони Хуром ба Таршиш мерафтанд; ва ҳар се сол як бор киштиҳои Таршиш меомаданд ва тилло, нуқра, устухони фил, маймунҳо ва товусҳо меоварданд. Ва подшоҳ Сулаймон аз ҳамаи подшоҳони замин дар сарват ва ҳикмат болотар гузашт. 2 Вақоеънома 9:21, 22.

Кштиҳо қудрати иқтисодиро ифода мекунанд, ва Таршиш дар пешгӯии Китоби Муқаддас кштии пешбари иқтисодӣ мебошад. Ба насли охирини Таршиш, ки бо «духтари» Таршиш ифода ёфтааст, гуфта мешавад, ки «аз замини худ мисли дарё бигзар», ва он чи меёбад, ин аст, ки замини ӯ «дигар қуввате надорад» ва дигар наметавонад бар салтанати Сур шодӣ намояд. Қуввате, ки онҳо мечустанд, ҳамон қуввати пешини иқтисодии Сидӯн буд, аммо он

аз байн рафта буд, зеро баҳр сухан гуфта, «меғӯяд: ман дард намекашам ва намезоям, на ҷавононро парвариш медиҳам ва на духтарони бокираро ба воя мерасонам», ва ба ин васила насли охирини баҳрро муайян мекунад, ки ҳамон халқҳои ҷаҳонанд, ки бар ҳаробии иқтисодиёти ҷаҳон навҳа мекунад; ва дар ҳамон лаҳза халқҳои ҷаҳон ба воқеият бедор мешаванд, ки онҳо насли охирини таърихи заминанд, ва барои омодагӣ ба ҳаёти ҷовидонӣ дигар дер шудааст.

«Арзиши пул ба зудӣ бисёр ногаҳон беқурб мешавад, вақте ки воқеияти манзараҳои абадӣ бар ҳиссиёти инсон ошкор гардад». Evangelism, 62.

Ду «хабар» ё паём вучуд дорад, ки дар ин порча ба ҳама дард меорад. «Хабар»-и аввал ба Миср марбут аст, ва «хабар»-и дувум Сур аст. Хабарӣ Миср дар замони гузашта баён шудааст, зеро Ишаъё меғӯяд: «чунон ки аз хабарӣ марбут ба Миср», ва ба ин васила нишон медиҳад, ки Худо пеш аз нобуд сохтани Сидӯн (ИМА) бо Миср коре карда буд. Он чи Худо ба Миср кард, ҳамон низ «хабарӣ» Мисрро ифода мекунад, яъне Ё Мисрро дар иртибот бо бори аввале ки Худо бо қавми баргузида ба аҳд даромад, нобуд сохт. Он ду хабар як «хабар»-и ягона мебошанд. Хабарӣ Миср ибтидо аст ва хабарӣ Сур анҷом. Алфа ва Омега аҳдро бо яксаду чилу чор ҳазор дар айёми охир бо таърихи ибтидоии он мавзӯ ба тасвир овардааст. «Хабар»-и марбут ба Миср наҷоти Баҳри Сурх аст, вақте ки фиръавн ва лашкараш нобуд карда шуданд, ки намунаи наҷоти ниҳони қавми Худост, чунон ки бо «хабар» ифода шудааст, ки «бори Сур» мебошад.

Қуввае, ки дар Китоби Муқаддас ҳамчун нобудкунандаи киштиҳои Таршиш тасвир шудааст, ислом аст. Мавзӯи ислом баъдтар баррасӣ хоҳад шуд; бинобар ин, мо ин мавзӯро дар вақти дигар ба таври муфассалтар матраҳ хоҳем кард. Он дар ин порча ҳамчун «Китим» тасвир шудааст, ки вожаи қадимӣ барои Қибрис аст, ва порча меғӯяд, ки нобудии Сидӯн ва Сур аз ҷониби «Китим» ошкор карда мешавад. Рамзи ислом намунаи бисёр мушаххаси нобудии Иёлоти Муттаҳида дар пешгӯии Китоби Муқаддасро дар бар мегирад.

Пайравӣ кардани рӯзҳо ва солҳое, ки дар китоби Ишаъё ба онҳо ишора шудааст, муҳим аст, зеро онҳо бисёр вақт замони нубувватии порчаи баъдиро муайян месозанд. Боби бисту сеюми Ишаъё пас аз «бор»-и водии рӯё дар боби бисту дуюм меояд, ки пеш аз он боби бисту якум қарор дорад, ки «се бор» дорад, ва ҳар сеи онҳо исломо муайян мекунад. Пеш аз он боб, дар ояти якуми боби бистум, сахнаи таърихи нубувватӣ муайян мегардад, ки дар он нубувватҳои минбаъдаи ҳалокат дар бобҳои баъдӣ муайян шудаанд.

Дар соле ки Тартан ба Ашдод омад (ҳангоме ки Саргон, подшоҳи Ашшур, ўро фиристод), ва бар зидди Ашдод ҷангид ва онро гирифт. Ишаъё 20:1.

Калимаи «Тартан» метавонад ном бошад ё, эҳтимолан бештар, унвони як сарвари низомӣ бошад. Тартан ба Ашдод, шаҳре дар Миср, омад ва онро дар он давраи таърихе тасарруф кард, ки ашшуриён тадриҷан назорати ҷаҳонро ба даст мегирифтанд. Ашшур тимсоли Бобил буд. Ҳам Ашшур ва ҳам Бобил салтанатҳое буданд, ки аз шимол меомаданд, салтанатҳое, ки ҳамчун «шерон» шинохта шудаанд, ки ғусфандони Худоро «пароканда» карданд, ва ҳар ду як ҷазоро мегиранд. Ашшур аввал буд, Бобил охир.

Исроил гӯсфанди пароканда аст; шерон ўро рондаанд: нахуст подшоҳи Ашшур ўро фурӯ бурд; ва дар охир ин Набукаднесар, подшоҳи Бобил, устухонҳояшро шикаст. Бинобар ин, Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, чунин мегӯяд: Инак, Ман подшоҳи Бобил ва замини ўро чазо хоҳам дод, чунон ки подшоҳи Ашшурро чазо додам. Ирмиё 50:17, 18.

Аз лиҳози нубувватӣ, ҳар дуи онҳо ҳамон «Ашшурии мағрур» мебошанд.

«Вақте ки Санҳериб, он ашшурии мутақаббир, Худоро маломат ва куфр мегуфт ва Исроилро ба ҳалокат таҳдид мекард, “дар ҳамон шаб чунин воқеъ шуд, ки фариштаи Худованд берун рафт ва дар урдугоҳи ашшуриён саду ҳаштоду панҷ ҳазор нафарро зарба зад.” Аз лашкари Санҳериб “ҳамаи мардони пурқуввати шучоат, сарварон ва сардорон” нобуд карда шуданд. “Пас ӯ бо шармандагии рӯй ба замини худ баргашт.” [4 Подшоҳон 19:35; 2 Вақоеънома 32:21.]» Муборизаи Бузург, 512.

Соле ки «Тартан ба Ашдод омад» ва «онро гирифт», рамзи фатҳи тадриҷии ҷаҳон аз ҷониби қудрати папӣ мебошад, чунонки дар шаш ояти охири Дониёл ёздаҳ тасвир шудааст. Таърихи бӯхрони қонуни якшанбе, ки «рӯзҳои охир»-и довари тафтишист ва мустақиман ба довари иҷроӣ, (ҳафт балои охирин) мебарад, заминаи таърихист, ки он «сол»-ро, ки Тартан ба Ашдод омад, ифода менамояд. Бо барқарор будани заминаи он таърих, Ишаё сипас се пешгӯии ҳалокатро дар бораи Ислон, яке дар бораи адвентизми Лоудикиягӣ ва баъд бори Сӯрро баён мекунад. Боби бисту чор яке аз намунаҳои классикии ҳафт балои охирин аст, ки пас аз он боби бисту панҷ меояд, ки раҳиҳои ниҳиҳои қавми Худоро ифода мекунад, ва дар он ҷо мебинем, ки қавми Худо дар замони бузурги тангӣ яке аз маъруфтарин изҳоротро баён мекунанд.

Ва дар он рӯз хоҳанд гуфт: «Инак, ин Худои мост; мо Ўро интизор будем, ва Ў моро наҷот хоҳад дод; ин аст Худованд; мо Ўро интизор будем, аз наҷоти Ў шод хоҳем шуд ва хурсандӣ хоҳем кард». Ишаё 25:9.

Яксаду чилу ҷаҳор ҳазор — он бокирағони доноянд, ки мунтазири омадани Худованди худ ба тӯй буданд, гарчанде ки Ў мувофиқи масали даҳ бокира даранг кард. Онҳо лӯдикеён нестанд; онҳо филаделфиёнанд. То ин ҷо ин мақола заминаи матлабро фароҳам оварда истодааст.

Соли 1798 Наполеон папаро асир гирифт ва ба ин васила он захми марговари пешгӯишударо расонд, ки мувофиқи Ваҳй боби сздаҳ дар охири ҷаҳон шифо меёбад. Дар он лаҳза Иёлотии Муттаҳида, мувофиқи Дониёл бобҳои ду, ҳафт, ҳашт ва ёздаҳ ва Ваҳй бобҳои дуоздаҳ, сздаҳ, шонздаҳ, ҳабдаҳ ва ҳаждаҳ, ҷойи худро ҳамчун подшоҳии шашуми пешгӯии Китоии Муқаддас гирифт. Аз он вақт ба баъд ҳам шоҳии ҷумҳуриявии Иёлотии Муттаҳида ва ҳам шоҳии протестантӣ (Адвентизм) фаромӯш кардаанд, ки папосият кист. Соли 1798 нахустин соле буд, ки миллатҳои боқимондаи ҷаҳон Иёлотии Муттаҳидаро ҳамчун давлати соҳибхитӣ эътироф карданд, ва он ҳамчунин солест, ки паёми фариштаи аввалин дар таърих расид.

«Шиор»-и як протестант дар он замон ин буд: «Китоии Муқаддас ва танҳо Китоии Муқаддас». Протестантҳо худро ҳамчун ҳомиёни танҳо Китоии Муқаддас мешиносанд, ва

ҳангоме ки адвентизм ҳангоми омадани фариштаи дуҷум ридои онҳоро ба бар кард, он «шиор»-ро пазируфт ва баъдтар «қавми китоб» номида шуд. Ба воситаи хизмати Вилиям Миллер ба онҳо маҷмӯае аз қоидаҳо дода шуда буд, ки агар дуруст ба кор бурда мешуданд, Китоби Муқаддасро ба зеҳни ҳамаи онҳое, ки меҳостанд бишнаванд, мекушоданд. Қоидаҳои Миллер оид ба Тафсири Нубувват ҳамон чизест, ки ваҳй мегӯяд, мо бояд онро биомӯзем, агар меҳоҳем паёми фариштаи сеюмро бирасонем.

Масеҳ фармуд: «Агар касе хоҳад аз акиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад, салиби худро бардошта, аз пайи Ман ояд». Боз гуфт: «Ман нури ҷаҳон ҳастам; ҳар кӣ аз пайи Ман ояд, дар торикӣ роҳ нахоҳад рафт». Нури ростӣ, мисли ҷароғи фурӯзон, пеш меравад, ва онҳое ки нурро дӯст медоранд, дар торикӣ роҳ нахоҳанд рафт. Онҳо Навиштаҳоро меомӯзанд, то ба яқин бидонанд, ки ба овози Чӯпони ҳақиқӣ гӯш медиҳанд, на ба овози бегона.

«Онҳое ки ба эълон кардани паёми фариштаи сеюм машғуланд, Навиштаҳоро бар асоси ҳамон тарҳе меомӯзанд, ки Падар Миллер қабул карда буд. Дар китоби хурде, ки “Views of the Prophecies and Prophetic Chronology” ном дорад, Падар Миллер қоидаҳои зерини сода, вале оқилона ва муҳимро барои омӯзиш ва тафсири Китоби Муқаддас меорад:

«1. Ҳар як калима бояд нисбат ба мавзӯи дар Китоби Муқаддас пешниҳодшуда аҳамияти дурусти худро дошта бошад; 2. Тамоми Навиштаҷот зарур аст ва бо кӯшиши ҷиддӣ ва омӯзиш фаҳмида шуданаш мумкин аст; 3. Ҳеҷ чизе ки дар Навиштаҷот ошкор шудааст, аз онҳое ки бо имон мефурсанд ва шак намеоранд, пинҳон нест ва нахоҳад монд; 4. Барои фаҳмидани таълимот, ҳамаи оятҳоро дар бораи мавзӯе, ки меҳоҳед бидонед, гирд оваред, сипас бигзоред ҳар як калима таъсири дурусти худро дошта бошад; ва агар шумо тавонед назарияи худро бе зиддият шакл диҳед, пас наметавонед дар хато бошед; 5. Навиштаҷот бояд худ шарҳдиҳандаи худ бошад, зеро он барои худ меъёр аст. Агар ман ба муаллим таъя кунам, то онро барои ман шарҳ диҳад, ва ӯ маънои онро тахмин кунад, ё бихоҳад онро ба хотири эътиқоди фирқавии худ чунин созад, ё барои он ки хирадманд пиндошта шавад, пас тахмини ӯ, хоҳиши ӯ, эътиқоди ӯ ё ҳикмати ӯ меъёри ман мешавад, на Китоби Муқаддас».

Он чи дар боло оварда шуд, қисми ин қоидаҳост; ва дар омӯзиши Китоби Муқаддас ҳамаи мо хуб хоҳем кард, агар ба усулҳои баёншуда тавачҷуҳ намоем.

«Имони ҳақиқӣ бар Навиштаҳо бунёд ёфтааст; аммо Шайтон аз василаҳои бисёр истифода мебарад, то Навиштаҳоро таҳриф кунад ва гумроҳиро дохил намояд, бинобар ин, агар касе бихоҳад бидонад, ки онҳо воқеан чӣ таълим медиҳанд, эҳтиёткорӣ бузург лозим аст. Яке аз фиребҳои бузурги ин замон он аст, ки инсон бар эҳсосот бисёр таваккуф кунад ва, дар ҳоле ки ба баёноти рӯшани каломи Худо эътино намекунад, ростқавлӣ даъво намояд, зеро он калом бо эҳсосот мувофиқат намекунад. Бисёриҳо барои имони худ ҷуз эҳсосот ҳеҷ таҳкурсии надоранд. Дини онҳо аз ҳаяҷон иборат аст; вақте ки он аз байн меравад, имони онҳо низ аз миён меравад. Эҳсосот метавонад коҳ бошад, аммо каломи Худо гандум аст. Ва «чист», мегӯяд набӣ, «коҳ нисбат ба гандум?»»

«Ҳеч кас барои он маҳкум нахоҳад шуд, ки ба нур ва донише, ки ҳаргиз надошт ва наметавонист ба даст оварад, эътино накард. Аммо бисёриҳо аз итоат кардан ба ҳақиқате, ки аз ҷониби сафирони Масеҳ ба онҳо пешниҳод мегардад, саркашӣ мекунанд, зеро меҳоманд ба меъёри ҷаҳон мувофиқ шаванд; ва ҳамон ҳақиқат, ки ба фаҳмиши онҳо расидааст, ҳамон нур, ки дар ҷон дурахшидааст, онҳоро дар рӯзи Доварӣ маҳкум хоҳад кард. Дар ин айёми охир мо нури ҷамъшудаеро дорем, ки дар тамоми асрҳо медурахшид, ва мутаносибан ба он масъул дониста хоҳем шуд. Роҳи қудсият бо ҷаҳон дар як сатҳ нест; он роҳи баландбардошташуда аст. Агар мо дар ин роҳ қадам занем, агар дар роҳи аҳкоми Худованд бидавеҷ, хоҳем ёфт, ки «роҳи одилон мисли нури тобон аст, ки то рӯзи комил бештару бештар медурахшад».» Review and Herald, November 25, 1884.

Шумо метавонед дар бораи қоидаҳои Уилям Миллер муфассалтар дар мақолае, ки «William Miller» унвон дорад, таҳти бахши «Prophetic Keys» мутолиа намоед.

Дар «омӯзиши Китоби Муқаддас»-и худ ҳамаи мо хуб мекунем, агар ба усулҳое, ки дар қоидаҳои «Падари Миллер» оид ба тафсири нубувват баён шудаанд, гуш фаро диҳем. Ба шоҳи протестантизм ҳуҷҷати муқаддасе дода шуд, ки мо онро Китоби Муқаддас меномем, ва ҳамчунин масъулият дода шуд, ки усулҳои дар он дарҷёфтаҳо ҳимоят ва тарғиб намояд; ва ба шоҳи протестанти низ маҷмӯае аз қоидаҳо дода шуд, то маъно ва мақсади ҳуҷҷатҳои муқаддасро ба дурустӣ тафсир кунад.

Ба шоҳи ҷумҳурихоҳӣ санади муқаддасе дода шуд, ки мо онро Конститутсия меномем, ва ҳамчунин масъулияти ҳимоя ва пешбурди усулҳои дар он дарҷшударо бар дӯшаш гузоштанд. Ба шоҳи ҷумҳурихоҳ низ маҷмӯае аз қоидаҳо дода шуд, то маъно ва нияти санади муқаддасро ба дурустӣ тафсир ва ҷудо намояд. Қоидаҳое, ки барои ба дурустӣ тафсир ва ҷудо намудани Конститутсия дода шудаанд, Билл оид ба ҳуқуқҳо мебошанд, ва он муҳимтарин ҳадафи Конститутсияро дар қоидаҳои аввали Билл оид ба ҳуқуқҳо муқаддас мегардонад. Ислоҳи якум, ки дар Билл оид ба ҳуқуқҳо зикр шудааст, озодии дин, изҳори ақида, суҳан ва матбуот мебошад.

«Конгресс набояд ҳеҷ қонуне дар бораи таъсиси дин, ё манъ кардани озодии иҷрои он; ё маҳдуд сохтани озодии суҳан, ё матбуот; ё ҳуқуқи мардумро ба таври осоишта ҷамъ омадан ва ба Ҳукумат барои ислоҳи зулмҳо ариза пешниҳод кардан, қабул намояд». Конститутсияи ИМА, ислоҳи I

Қонуни якшанбе ҳамлаи ошкоро бар зидди моддаи аввали Конститутсия мебошад, ки озодии динро қафолат медиҳад; ин озодӣ бо қонуни якшанбе аз байн бурда мешавад ва ба ин васила анҷоми Конститутсия, анҷоми Иёлоти Муттаҳида ҳамчун салтанати шашуми нубуввати Китоби Муқаддас ва оғози таъкибот бар зидди онҳое, ки дар он вақт паёми фариштаи сеюмро бо нидои баланд эълон мекунанд, нишон дода мешавад. Онҳое ки нидои баланди фариштаи сеюмро эълон менамоянд ва бар зидди нобудсозии Ислоҳи якум ва Конститутсия эътироз мекунанд, аз ҷониби қасоне таъкиб карда мешаванд, ки мебоист қоидаҳои муқаддасеро, ки санади муқаддасеро ҳимоя мекунанд, ки онҳо барои дифоъ аз он таъйин шуда буданд, нигоҳ дошта, ба қор мебуданд. Ин намунае аз дарк кардан ва ба қор

бурдани таърихҳои мувозии ду шохи ҳайвони заминии барра-сиришт аст. Падарони муассиси Конституция ба Падар Миллер мувофиқат доранд. Истилоҳи «Падар», ки нисбат ба Миллер истифода шудааст, барои ифодаи роҳбар ба кор меравад, на коҳини попӣ. Китоби Муқаддас манъ мекунад, ки одамонро, ки даъвои роҳнамои рӯҳонӣ будан доранд, падар хонанд. Миллериён, чунон ки бисёр вақт чунин мешавад, ба номи падари худ номгузорӣ шудаанд. Нодида гирифтани ин тафовут маъноӣ онро дорад, ки бахше аз маънии паёми Илос аз даст меравад, он гоҳ ки дилҳои падаронро ба сӯи фарзандон ва баръакс мегардонад.

Иёлоти Муттаҳида дар Ишаё бисту сеюм салтанати шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас аст ва то замоне ки Конституцияи худро дар қонуни якшанбеи босуръат наздикшаванда вожгун созад, ҳамон тавр боқӣ мемонад. Салтанати шашум ҳафтод соли нубувватӣ ҳукмронӣ мекунад, ки онҳо рӯзҳои як подшоҳанд. Он салтанате (подшоҳ — ин салтанат аст), ки ҳафтод сол ҳукмронӣ кард, Бобил буд. Дар давоми он ҳафтод сол шохи давлат ҳукумати Бобил буд ва шохи калисо калдониён буданд. Дониёл, Шадрок, Мешак ва Абеднег намоёндаи яксаду чилу чор ҳазор мебошанд. Ҳар ду шох ва қавми Худо дар шаҳодати Дониёл намоёндагӣ шудаанд. Он ҳафтод соли асорат дар Бобил рӯзҳои як подшоҳ буд, ки Ишаё онҳоро ба кор мебарад, то муайян созад, ки таърихи нубуввати Иёлоти Муттаҳида ва таърихи адвентизм аз соли 1798 то қонуни якшанбе мебошад.

Муайян кардани он ки хатти таърихи нубувватӣ барои ҳар ду шохи Иёлоти Муттаҳида ба мо имкон медиҳад, ки анҷом ва оғозро баррасӣ намоем ва бо ду шохи шохидон хусусияти шохи дигарро муайян кунем. Охир, ҳамаи шохҳо яқсон буданд. Дар Дониёл шохҳо буданд, баъзе шикаста, ва шохҳое, ки аз шохи шикаста рӯида мебароманд. Баъзе шохҳо дар Дониёл бо якдигар ҳамандоза набуданд ва нисбат ба дигарашон дертар бармехостанд. Аммо бо ду шохи Иёлоти Муттаҳида чунин нест. Он ду шох дар тӯли як таърих бо ҳам мувозӣ мебошанд ва ҳамон нишонаҳои роҳро ба вучуд меоранд, гарчанде аз лиҳози мақсадашон аз якдигар фарқ доранд. Дар дохили ин таърих истисноҳо ва қайдҳои низ ҳастанд, ки фаҳмидани онҳо ҳамчунин муҳим аст.

Дар ибтидои адвентизм аз таърихи нубувватие, ки бо калисои Филадельфия ифода ёфта буд, ба калисои Лаодикия гузарише ба амал омад. Пас, бинобар ин, дар интиҳо низ бояд аз таърихи нубуввати Лаодикия гузарише ба амал ояд. Ваҳйи Исои Масеҳ нури ин фаҳмишро дар бар мегирад ва он ҷузъе аз он чизест, ки дар ин замон мӯҳраш қушода мешавад.

Ва «пас аз анҷоми ҳафтод сол» папа «суруд хоҳад хонд» ва он «фоҳишай» «фаромӯшшуда» ба ёд оварда хоҳад шуд. Ё дар қонуни якшанбе «ба ёд оварда мешавад», ки дар он масъала миёни парастии офтоб, ё парастии он рӯзест, ки қонуни Худо ба инсоният амр кардааст, то «ба ёд оваранд».

Дар ин мақола мо муайян кардем, ки таърихи ҳукмронии ҳафтодсолаи Бобил намунаи таърихи Иёлоти Муттаҳида аз соли 1798 то қонуни якшанбе мебошад. Дар як мақолаи пешина ва борҳо дар «Қадвалҳои Ҳабаккук» мо нишон медиҳем, ки асирӣ дар Миср ва раҳой аз он низ намунаи таърихи Иёлоти Муттаҳида ва қавми Худо мебошад. Ин чор таърих — Бобил, Миср, Адвентизм ва Иёлоти Муттаҳида — ягона хатҳои нестанд, ки метавон бар

ин хатҳо татбиқ кард, аммо вақте ки мо қоидаи «аввалин зикр»-ро ба ин чор хат татбиқ менамоем, он ба таври мутлақ ҳайратангез аст. Ман ин мақоларо бо як намунаи содда ва ҷузъӣ аз он чи ки дар назар дорам, ба анҷом мерасонам ва ният дорам, ки ҳангоми баррасии минбаъдаи таърихи Ишаъё бисту се дар вақти дигар онро идома диҳам.

Таърихи Бобил дар оғоз подшоҳи тавбакарда дорад ва дар анҷом подшоҳи шарир. Фарқе надорад, ки он Байден бошад ё Трамп, зеро китоби Дониёл таълим медиҳад, ки ин Худост, ки ҳокимонро барпо мекунад ва онҳоро фурӯ меорад. Он чи дар бораи ҳар роҳбари демократ ё ҷумҳурихоҳ дар замонҳои қонуни якшанбе метавон яқин донист, ин аст, ки ӯ роҳбари шарир аст. Набукаднесар худ Бобил буд; ӯ золими Бобил буд ва омода буд се марди некро ба оташ афканад. Аммо дар ниҳоят ӯ ба Худои Дониёл имон овард. Бо пешвои охирин, Балшасар, ҷунин набуд. Ӯ подшоҳи шарир буд. Иёлотҳои Муттаҳида дар пешгӯӣ ҳамчун барра оғоз меёбад, ки рамзи Масеҳ ва қурбонии Ӯ барои инсоният аст. Дар анҷом Иёлотҳои Муттаҳида ҳамчун аждаҳо сухан хоҳад гуфт. Ин тағйир аз Масеҳ ба Шайтон дар ин хатти таърих бо фарқи миёни Набукаднесар ва Балшасар муаррифӣ мешавад.

«Белшасарро барои шинохтан ва ба ҷо овардани иродаи Худо фурсатҳои бисёре дода шуда буданд. Ӯ дида буд, ки ҷи гуна бобояш Набукаднесар аз ҷомеаи одамон ронда шуд. Ӯ дида буд, ки ҷи гуна ақлу хирад, ки он подшоҳи мағрур бо он фахр мекард, аз ҷониби Он Касе, ки онро дода буд, гирифта шуд. Ӯ дида буд, ки подшоҳ аз салтанати худ ронда гардида, ҳамнишини ҳайвоноти саҳро шуд. Аммо муҳаббати Белшасар ба айшу тафреҳ ва худҷалолдихӣ он дарсҳои, ки ӯ ҳаргиз набояд фаромӯш мекард, аз хотирааш маҳв сохт; ва ӯ гуноҳҳои содир намуд, монанд ба онҳое ки доварҳои ошқори Худоро бар Набукаднесар оварда буданд. Ӯ фурсатҳои, ки ба фазли илоҳӣ ба вай дода шуда буданд, барбод дод ва аз истифода бурдани имкониятҳои дар ихтиёраш буда барои ошно шудан бо ҳақиқат ғафлат варзид. «Чӣ бояд кунам, то наҷот ёбам?» — ин саволе буд, ки он подшоҳи бузург, вале нодон, ба он бо бепарвоӣ гузашт.» Bible Echo, April 25, 1898.

Аҳамият диҳед, ки шарии Белшасар подшоҳи аҳмак буд. Ӯ ҳамон довариро, ки падараш Набукаднесар дида буд, аз сар гузаронд, зеро ҳар ду доварӣ ҳамчун «ҳафт замон»-и Ибодат 26 тасвир шудаанд. Набукаднесар барои ду ҳазору панҷсаду бист рӯз дар саҳроҳои мисли ҳайвон зиндагӣ мекард, ки ин ҳафт соли библиявӣ аст; ва доварии писараш Белшасар, ки бар девор навишта шуда буд, низ ду ҳазору панҷсаду бистро ифода мекунад. Фарқ дар он буд, ки доварие, ки бар зидди Набукаднесар омад, ӯро тағйир дода, подшоҳи ҳикматманд гардонд, дар ҳоле ки доварии Белшасар бар подшоҳи аҳмак буд.

«Ба ҳокими охирини Бобил, ҷунон ки ба таври намунавӣ ба ҳокими аввали он, ҳукми Нозии илоҳӣ расида буд: “Эй подшоҳ, ... ба ту гуфта мешавад: салтанат аз ту гирифта шудааст.” Дониёл 4:31». Пайғамбарон ва Подшоҳон, 533.

Навиштаи рӯи девор барои президенти охирин ҳамон ислоҳи яқин аст, ки «девори» ҷудоии калӣ ва давлатро муайян месозад, ҷизе ки подшоҳи аҳмақонаи ниҳой онро дарк намекунад. «Ҳафт замон»-и Левитус бисту шаш «пароканда шудани қавм»-ро ифода менамояд, ки онро подшоҳи шимол ҳангоми қонуни якшанбе ба анҷом мерасонад. Он парокандагӣ ҳамон ҳаробии миллӣ аст, ки аз паси қонуни якшанбе меояд. Миллати шашум

дарсҳои падарони бунёдгузори худро фаромӯш кард, ки Конститутсияро на танҳо барои муҳофизат аз калисои фосид, балки ҳамчунин аз подшоҳони истибдодпешаи Аврупо, ки он зани фосид бо онҳо ҳамхоба шуда буд, навишта буданд. Падарони бунёдгузор намояндаи онҳое ҳастанд, ки папагарӣ ва подшоҳони Аврупо рад карданд, зеро аз таҷрибаи худ, пас аз берун омадан аз парокандагии ҳазору дусаду шаст соли торикии папагӣ, медонистанд, ки ҳимоя аз он гуна истибдод бояд меҳвари Конститутсияи нави онҳо бошад. Онҳо падарони хирадманд буданд, онҳо мисли барра буданд, аммо бо падари охирин чунин нахоҳад буд, зеро ӯ мисли аждаҳо сухан хоҳад гуфт. Падарон аз парокандагӣ берун омаданд, вале писар боз ба парокандагӣ бармегардад. Истибдодгар дар ҳар ду ҳолат ҳамон папагарии аввал ва папагарии охирин аст.

Рамзи доварӣ бар Набукаднесар, подшоҳи аввал, ва бар подшоҳи охирин Белшасар, ҳамон «ҳафт замон»-и парокандагии Ибодатнома боби бисту шаш буд. Набукаднесар онро дар ҳаёти худ аз сар гузаронд, ва Белшасар онро ҳамчун навиштаи санги қабраш дар рӯи девор маҳз дар ҳамон шабе, ки мурд, навишташуда дид. Рамзи шоҳи ҷумҳуриявӣ дар оғоз раҳиҳои он аз асорати подшоҳи шимол буд, ва рамзи шоҳи ҷумҳуриявӣ дар анҷоми он асоратест, ки аз ҷониби подшоҳи шимол ба вучуд оварда мешавад. Қонуни якшанбе ҳамон «ҳамон шаб» аст, ки он ҳамчун подшоҳии шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас мемирад. Дар ҳар чор намуна — Белшасар, Набукаднесар, ва оғозу анҷоми шоҳи ҷумҳуриявӣ — бисту панҷ бисти Ибодатнома боби бисту шаш рамзест, ки дар оғоз ва анҷом муаррифӣ шудааст. Ин имзои Алфа ва Омега ро ифода мекунад.

Аввалин «пешгӯии замонӣ», ки Вилиям Миллер кашф намуд, ҳамон ду ҳазору панҷсади Левиён бисту шаш буд. Он аввалин санг дар таҳкурсии буд, ки Исо ба воситаи кори Миллер гузошт. Он ҳамчунин аввалин ҳақиқати асосӣ буд, ки онро адвентизм дар соли 1863 канор гузошт. Вақте ки ҳамаи сангҳои ҳақиқати Миллер ба таҳкурсии гузошта шуданд, он ҳақиқатҳо дар ду лавҳи Ҳабакқук намоiendaгӣ карда мешуданд, ки ҳамон ҷадвалҳои пешоҳангони солҳои 1843 ва 1850 мебошанд. Он ду лавҳ муносибати аҳдҳои байни Худо ва қавми номгузоришудаи Ӯро намоiendaгӣ мекунанд, чунон ки ду лавҳи Дах Аҳком аҳдро бо Исроили қадим намоiendaгӣ мекарданд.

Дар поёни адвентизми Лаодикия, ҳангоме ки он ҳангоми қонуни якшанбе аз даҳони Худованд қай карда мешавад, навиштаҷоти рӯи девор ҳамон ду ҷадвали муқаддаси пешоҳангон аст. Ҷадвалҳое, ки онҳо наметавонанд бихонанд, зеро дар оғози таърихи худ қабул накарданд, ки аз паёми оғоҳкунанда баҳра ёбанд....

Бӯҳрони молиявии соли 1837 дар Иёлотҳои Муттаҳидаи Амрико рӯйдоди мураккабе буд, ки бар асари омезиши омилҳои иқтисодӣ, сиёсатҳо ва ғайрияти спекулятивӣ ба вучуд омад.

Хубобии спекулятивӣ: Дар солҳои пеш аз 1837, дар соҳаи замин ва сармоягузориҳо, қисман бар асари густариши кишвар ба сӯи ғарб, авҷи спекулятивӣ ба вучуд омад. Спекулятсия дар замин, махсусан дар сарҳади ғарбӣ, боиси болоравии сунъии нархи замин ва қарзгирии аз ҳад зиёд гардид.

Қарзи осон ва қарздиҳии спекулятивӣ: бонкҳо ва муассисаҳои молиявӣ миқдори зиёди кредит ва қарзҳо мебароварданд, аксаран бидуни гавари кофӣ. Ин дастрасии осон ба кредит ба таби спекулятивӣ мусоидат кард ва хавфҳои бесуботи молиявиро афзоиш дод.

Густариши аз ҳад зиёди бонкҳо: Бонкҳо фаъолияти худро босуръат вусъат медоданд ва аксар вақт назар ба миқдори сиккаҳои филиззии дар ихтиёрашон буда (тилло ва нукра), ки барои таъмини он лозим буд, бештар пули қоғазӣ (банкнот) мебароварданд. Ин амалия, ки бо номи «бонкдории wildcat» маъруф буд, боиси фаровонии аз ҳад зиёди асъори беназорат ва беэътимод дар муомилот гардид.

Сиёсатҳои иқтисодии Чексон: Сиёсатҳои президент Эндрю Чексон дар шиддат ёфтани бухрон нақш бозиданд. Ў дар соли 1836 «Specie Circular»-ро содир кард, ки тибқи он хариди заминҳои давлатӣ бояд бо пули нақдӣ қиматбаҳо (тилло ва нукра), на бо пулҳои қоғазӣ, анҷом дода мешуд. Ин боиси шитоб барои табдил додани векселҳои бонкӣ ба пули нақдӣ қиматбаҳо гардид ва фишорҳои молиявӣ ва муфлисшавии бонкҳо ба вучуд овард.

Омилҳои байналмилалӣ: Бухрон дар Иёлотҳои Муттаҳида ҳамчунин таҳти таъсири шароити иқтисодии байналмилалӣ қарор дошт. Таназул дар иқтисоди Бритониё, ки яке аз шарикони асосии тиҷорати Иёлотҳои Муттаҳида буд, боис гардид, ки талабот ба молҳо ва содироти амрикоӣ коҳиш ёбад. Ин, дар навбати худ, ба корхонаҳои амрикоӣ таъсир расонд ва ба душвории иқтисодӣ мусоидат намуд.

Воима ва юриши амонатгузoron ба бонкҳо: Дар моҳи майи соли 1837 як силсила тақонҳои молиявӣ, аз ҷумла муфлисшавии бонкҳо ва маҳдудшавии қарз, боиси воҳима дар миёни сармоягузoron ва амонатгузoron гардид. Ин воҳима мавҷи юриши амонатгузoron ба бонкҳо ва коҳиши шадиди қарздиҳиро ба вучуд овард.

Ихтисори пешниҳоди пул: Бо муфлис шудани бонкҳо ва саҳттар гардидани қарздиҳӣ, ҳаҷми умумии пешниҳоди пул дар иқтисод ба таври назаррас коҳиш ёфт. Ин ихтисори пул душвории иқтисодиро шиддат бахшид ва рукудро амиқтар гардонд. Маҷмӯи ин омилҳо ба таназзули шадиди иқтисодӣ оварда расонд, ки бо муфлисшавии бонкҳо, бекорӣ, коҳиш ёфтани хароҷоти истеъмолкунандагон ва бухрони умумии иқтисодӣ тавсиф мешуд.

«Мо барои оянда аз ҳеҷ чиз тарс надорем, магар он ки роҳи ҳидояти Худовандро нисбати мо ва таълими Ўро дар таърихи гузаштамон фаромӯш кунем». Life Sketches, 196.